

لار ورکی

Ketabton.com

خواب

ڊاڪٽر عتيق الله

(ٽرمين)

TO NOT
Love
IM JUST DRUNK

(ناول)

ڊاڪٽر عتيق الله (ڙمن)

لار ورکی خوان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

❖ دلیکوال لنډه پېژندنه!

نوم مي عتيق الله او تخلص مي ژمن دي.
د کندهار ولايت د دريمي ناحيې اوسېدونکی يم
لکه څرنگه چې دا زما لومړي کتاب او ناول ډي لومړي
کتاب مي د ناحقه سزا ناول په نامه ليکلي وو چې له
ډيري کمي تجربې او بي عملي سره وو خو اوس مي
ددي کتاب لار ورکی خوان ناول کي ډيره علمي تغيرات
راوستلي دي او انشاالله چې د خوبني وړ به مو
وگرځي.

خامخا کيداي سي چې ځيني تيروتني اوس هم شتون
ولري نو ستاسو څخه هيله کومه چې تر هغو تيروتني
راتير سي او بخښنه راته وکړي.

دا کتاب مي په داسي حال کي ليکلي دي چې د کتاب د
شروع څخه تر پايه پوري يي څلور مياشتي وخت
ونیوئ او او خپل عمر مي اوس مهال د نولس او شل
په مينځ کي دي، نو لهاذا اوس مي هم تجربه لږ او بي
علمي مي ډيره ده

لار ورکی خوان

نور کتابونه هم په پلان کي لره د الله په توکل سره به
مخ ته حم انشاالله

ستاسو د دعا او تشويق په هيله يم

ستاسو کشر ورور او ملگري

عتيق الله ژمن

دکتاب په اړه خو خبري

"دا ناول د محمد د ژوند او هغه روحي سفر باندې تمرکز کوي چې له تېروتنو او گناهونو څخه توبې ته رسېدلو ته وده ورکوي. د دې کيسې له لارې لوستونکي کولی شي چې د انسان د ارادي ځواک، ديني باورونو، اخلاقي فشارونو، او توبې په اړه ژور فکر وکړي. محمد، چې د ژوند په يوه نااميدي نقطه کې د خپلو تېروتنو په اړه پوهېږي، په اخلاص سره خپل الله ته رجوع کوي، او د دې له لارې نه يوازې روحاني توبې ته رسېږي بلکه د خپل ژوند د نوي پيل لپاره يوه لاره پيدا کوي. دا کيسه د اخلاقو، ايمان، او ژوند په اړه يوه دردوونکې خو الهامي درس وړاندې کوي، چې څنگه يو فرد کولی شي له خپلو تېروتنو څخه زده کړي او خپل ځان په يوه نوي لار کې بيا پيدا کړي."

په دې توگه، لوستونکي بايد د ناول د پايښت په اړه
پوښتنې ولري، او د محمد د اخلاقي تزلزل او روحاني
تحول په اړه يې تفکر وکړي. دا کيسه ښيي چې هر فرد،
که څه هم په گناهونو کې ډوب وي، د توبې له لارې په
خپل ژوند کې يو مثبت بدلون راولي، چې د الله بخښنه او
رحمت په اړه يوه ژوره پوهه لري.

لار ورکی خوان

د ژمي له يخو سره تازه آشنا شوی ښار، خپله سره ساه د شپې له تور تم سره گډوله. باران په وار وار د شیشو پر مخ لگېده، او وريځو د آسمان پر مخ د غم تور څادر غوړولی و. دا د هغو شپو له ډلې وه چې سړی یې یا پر ځان ورگوري، یا له ځان نه تښتي.

تور رنگ موټر د ښار پر نمجن سړک چټک روان و. له وريځو، باران، او ریمیکس سندرو پرته بل هېڅ هم د فضا واک نه درلود. سندرو دومره لوړ اواز درلود چې د موټر له درکو څخه یې درز درز د کوڅو تر څنګو رسېده. بخاري چالانه وه، خو دا تودوخه یوازې جسمي وه — دننه یو داسې ځوان ناست و چې روح یې له ډېرې یخنی یخ شوی و.

محمد — یو شل کلن، مغرور، خو دننه خالي ځوان، موټر چلولو. نه یې مخ ته نظر و، نه شاته. یواځې سرعت و، او د وخت له چنګ نه د تېښتي بېخوده هڅې. د

سپیډومیټر ستن یې د نوي او سلو تر منځ بنورېده، خو د زړه سرعت یې له درکه ووتی و.

مخکې، یوه کوچنۍ ګوته اوبه راټولې وې. یو سړی، شین کالي، او دننه له سره باد سره جنگیدونکی، د سړک غاړې ته روان و. محمد نه یوازې دا چې سرعت ورو نه کړ، بلکې موټر یې لا چټک کړ. څرخونو اوبه پورته والوزولې، او د اوبو ډکه څپه د هغه بېوسه سړي پر ټول بدن راوپېښه شوه.

سړي یوه شپبه تم شو. کالي، څېره، لاسونه — هر څه یې لوند، خټو او ناپاکو اوبو څر کړل.

محمد د هندارې له لارې وکتل، او بې له وینا، د شونډو د یوه خندا سره یې پایله تائید کړه. دا خندا نه له وجدان سره تړاو درلود، نه له شرمه — دا یوازې د غرور یوه کړه شپبه وه.

کور ته ورسېد. د دروازي مخې ته يې درې ځله درنگ وواهه. سره هوا، باران، او د شپې چوپتيا – خو څوک دروازه نه خلاصوي. بالاخره زنگيې وکړ. احمد، لس کلن ورور، تېلفون پورته کړ.

– "دروازه خلاصه کړه، کاکاجانه!"

خو دا غږ د مينې نه، بلکې د امر نه ډک و. کله چې احمد راغی، د ساپوان لاندې ودرېد، خو د يخ باد له لاسه يې شونډې نيولې وې. محمد بې له کوم تاثر نه موټر دننه کړ. احمد ساپوان هم ورسره راوړ، تر څو محمد له يخو بچ کړي.

محمد په تلوسه و، ساړه يې نه احساسول. احمد ته يې شل افغانۍ ورکړې:

– "ورځه يوه قطعه سگرېټ راوړه."

احمد ورو وويل:

– "له بازار راغلی يم، له ځان سره مې راوړې وای که..."

محمد ژر، له خوی بدله وویشت. یوه چیلاخه یې پر سر
ورکړه، د قهر نه پک غړیې وکړ:
– "ورخه! مه پوچکولې!"

احمد له ساپوان سره د دوکان پر لور روان شو. د هغه
وروکي وجود د شپې له یخ باد سره جگړه کوله، خو د
وروړي قهر نه پېر سوزنده و.

محمد خونی ته لار، نوي اخیستل شوي پلازمایې چالانه
کړه. د حیواناتو چینل یې فعال کړ. هغه د انساني ژوند نه
دومره سترې شوی و، چې حیوانات یې د ځان عکاسین
بلل.

احمد بېرته راغی، سگریټ یې ورکړ. محمد لا هم قانع
نه و:

– "یو انرژي هم راوله! ستونی راباندې وچه شو."

هَلک بیرته روان شو، له یخو نه یې پښې لږزېږې.

دروازه خلاصه پاتې وه. پلار راغی. د کوټې په دروازه کې ودرېد، د هغه سترګې، ژورې، خواشینې، او له خفګانه ډکې وې.

— "محمده! دا هلک څو ځله د سودا پسي استوي؟! ته نه وینې چې یخ دی؟ دا کوچنی دی، د لسو کالو دی! دومره بې رحمې ته له کومه زده کړې ده؟"

محمد، چې د کوچ پر نرم تکیه تکیه و، سترګې له سکرین نه نه اوبنتې.

— "احمد شکایت کړی دی؟"

— "هو، راغی. ځکه چې داسې ورور لري. یخ کیږي، وایي نه ځم."

پلار یې دروازي ته ودرېد. یوه سا یې واخېسته. بیا ولاړ.

خو دا شپه یوازي د باران نه وه — دا د یوه وجدان د باران لومړۍ څاڅکې هم وې، که څه هم محمد لا تر اوسه نه و لوند شوی.

بڼه چې داسې ده نو بیا ته ورپسې ولاړ سه سودا راوړه ته خو لوي سړي یې ستابه یخ نه کړي.

پلار مي د احمد څخه پیسې واخیستي زه یې په دي مخ په ویشتمه بڼه ډیر ښکښل یې وکړل او بیا لاړي خو زما هیڅ پرواه نه ورباندې کیدل.

خپل مي پیسې واخیستي غوښتل مي چې سودا راوړم خو باران ډیر تیز وو په کوڅه او لښتیو کې اوبه روانې وې په آسمان کې به غرومبي سو او بریښنا به هم لکه په توره تیاره کې روښانه شمه داسې معلومیدل

په پښو خو نه سواي تللای نو مي موټر چالان کې احمد هم د سراي دروازه خلاصه کړل د کور څخه راووتم

دموتر مي برف پاکونه په تيزي سره حرکت کاوه او اوبه به يې د هينداري څخه پاکولي لږ چي ولاړم نو زما ملگري يوسف مي وليدي چي ساپوان يې نيولي دي په پلي تگ سره روان دي موتر مي ورپردي کړي او هرنگ مي په زور سره ورته وواهه هغه هم زما په هرنگ باندي پير و ويريدي ژر يې مخ راوړوي کوم څه يې ويل خو مايې خبري نه اوريدي هينداره مي کښته کړل ومي ويل چي راءه زه به دي تر يوه ځاي پوري ورسوم هغه هم بي له کومي خبري راپورته سو موتر مي روان کړي ماويل يوسفه څنگه سو د گل کاکاد لور سره مو څه وکړل؟

گل کاکا چي زموږ په سيمه کي اوسيدي يوه لور يې درلودل چي پيره بنايسته وه او پوهنتون کي هم زموږ سره وه ټول هلکانو يو له بل سره شرط وهلي وو چي ملگري کوي به يې د هغو هلکانو څخه موږ څلور ملگري هم وو يوسف علي وکيل او زه محمد، يوسف وويل چي ولا څه ووايم دهغي راضي کول به اسانه نه وي.

نه اسانه دي زما لپاره انسان دپيسو لپاره هرڅه کوي په
خاصه توگه دبنځو طبقه چي دپيسو په مقابل کي مقاومت
نسي کولاي او ژر يي بيري غرقيری.

يوسف وويل ياره محمده ته خو بڼه يي پلار دي
هرڅومره پيسي درکوي او بڼه ژوند لري هرڅه کولاي
سي په موږ خوارانو نو څه جوړه ده.

بریک مي ووهي غوښتل مي چي دوکان ته ورسم او
سودا واخلم مگر زما څخه مخکي يوسف دروازه خلاصه
کړل او وه يي ويل چي زه يي درته راوړم مازي امر
راباندي وکه.

سر مي وښوراي ومي ويل چي انرژي راته راوړه هغه
هم لاري انرژي يي راوړل دباران په اوبو لوند سوي وو
يخ ريږدوی موټر ته ژر پورته سو.

ماهم موټر روان کړي يوسف په فکر کي لاري ته کتل،
ما ويل څه فکر کوي يوسفه؟

هغه اسويلي وکړي ويل يي ياره که ته نه وي نو زه به
څه کوم؟

ته پوهیږي موږ خو په داعصري موټرو کي هیڅکله نه
یو تللي او نه هم وس او توان لرو چي یو کوچني موټر
واخلو ستا له برکته هرڅه را رسیدل دي د خدای شکر
کوم چي ته مي ملگري یي.

"ښه، چي داسي ده نو بیا ته ورپسي ولاړ شه، سودا
راوړه، ته خو لوی سړی یي، ستابه یخ نه کیږي."

پلار یي د احمد څخه پیسي واخیستي، محمد په دې مخ په
وینستو، ښکښل یي وکړل، او بیا لاړه، خو محمد هیڅ
پرواه نه درلوده.

خپلې پیسي واخیستي، غوښتل یي چي سودا راوړم، خو
باران ډېر تیز و. په کوڅه کې او لښتی کې اوبه روانې
وې. په آسمان کې به غږومبي سوي او بریښنا به لکه په
توره تیاره کې روښانه شمه معلومه.

محمد په پښو نه توانېده تلل، نو موټر یي چالان کړ. احمد
هم د سرای دروازه خلاصه کړه، د کور څخه راووته.

موٽر يي برف پاڪونه په تپزي سره حرڪت ڪاوه، او اوبه يي د هېنداري څخه پاڪولي. لږ چي ولاړ، نو محمد خپل ملگري يوسف وليد چي سايوان يي نيولي دي. په پلي تگ سره روان وو. محمد موٽر ورپڙدي کړ، او هرنگ يي په زور سره ورته وواهه. يوسف هم د محمد په هرنگ باندې ډېر وپړېدلي، ژر يي مخ راواړاوه. کوم څه يي ويل، خو محمد خبرې نه اورېدلي. هېنداره يي کښته کړه، او ويي ويل، "راځه، زه به دې تر يوه ځای پورې ورسوم." يوسف هم بي له کومې خبرې راپورته شو، موٽر يي روان کړ.

محمد وويل، "يوسفه، څنگه شو؟ د گل کاکا لور سره مو څه وکړل؟"

گل کاکا چي د هغوی په سيمه کې اوسېده، يوه لور يي درلوده چې ډېره ښايسته وه او پوهنتون کې هم د محمد او يوسف سره وه. ټول هلکانو يو له بل سره شرطونه وهلي وو چې ملگري کوي. هغوی څلور ملگري وو:

يوسف، علي، وکیل، او محمد. يوسف وويل، "ولا، څه
ووايم؟ دهغي راضي کول به اسانه نه وي."

"نه، اسانه دی زما لپاره. انسان د پیسو لپاره هر څه
کوي، په ځانگړې توگه د بنځو طبقه چې د پیسو په
مقابل کې مقاومت نه شي کولای، او ژر یې بېړۍ
غرقیږي."

يوسف وويل، "ياري، محمده، ته خو بڼه یې، پلار دي
هر څومره پیسې درکوي، او بڼه ژوند لري، هر څه
کولی شي. په موږ خوارانو نو څه جوړه ده؟"

بریکه یې ووځه، غوښتل یې چې دوکان ته ورشي او
سودا واخلي، خو يوسف مخکې له محمد دروازه خلاصه
کړه او وويل، "زه یې درته راوړم، ما ته امر راباندې
وکه."

محمد سر وښوراوه، او ويې ويل، "انرژي راته راوړه."
يوسف هم لار، انرژي يې راوړه. د باران په اوبو لوند
سوی و، يخ ريزدېده. موټر ته ژر پورته شو.

محمد هم موټر روان کړ. يوسف په فکر کې لار ته کتل.
محمد ويې ويل، "څه فکر کوي، يوسفه؟"

يوسف اسويلي وکړ، وويل، "ياري، که ته نه وي، نو زه
به څه کوم؟ ته پوهيږي، موږ خو په داسي موټرو کې
هېڅکله نه يو تللي، او نه هم وس او توان لرو چې يو
کوچنی موټر واخلو. ستا له برکته هر څه را رسيدلي
دي. د خداي شکر کوم چې ته زما ملگری يې."

کله چې محمد موټر روان کړ، د يوسف له خبرو خوښ
شو، خو څه يې ونه ويل، يوازي ورو ورو وخنډل.
يوسف وويل، "بسه، زه همدلته کښته کېرم، د بابا دوکان
ته راتلم."

محمد هم موټر ودر اوه. يوسف کښته شو، او هغه بیرته د کور په لور روان شو. کور ته چې ورسېد، خپله کوټه ته لاړ، سگریټ یې ولگاوه، او د کوچ په غټ بازو کې کیناست. د ذهن په کومه زاویه کې یې داسې فکر ګرځېده، لکه ټوله نړۍ چې د ده تر واک لاندې وي، او پیسې یې تر ټولو لویه وسپله وي. په یوه لاس کې سگریټ، او په بل لاس کې د انرژي بوتل نیولی و.

وروسته د خپلې مور کوټې ته ورغی، ویې ویل:
"ډوډۍ راته تیاره کړه، وږی یم."

مور یې تازه له لمانځه فارغه شوې وه، لا هم په جوماتي مسله ناسته وه. سر یې پورته کړ، او نرم غږ یې وکړ:
"زویه، ورشه ته هم لمونځ وکړه، زه به ډوډۍ درته راوړم."

محمد څه ونه ویل، یوازې شاته لاړ، کوټې ته بېرته راغی. پلازما تلویزیون یې چالان کړ، د خپلې خوبښې

سندري يې ولگولې او کيناست. لږ وروسته مور يې راغله، ډوډۍ يې راوړه او ورته ويې ويل:

"تا لمونځ وکړ؟"

محمد پرې کونکې نظر پرې وکړ، او تريو مخ يې وکړ:

"موري، څو واري مې درته ويلي چې د لمانځه خبره مه کوه. که مې زړه وي، خپله به يې وکړم. ته مه شله کپړه."

مور يې ساه واخيسته، خو بيا يې نصيحت پيل کړ:

"زويه، لمونځ د اسلام له بناوو څخه دی. دا به څنگه مسلمان وي چې لمونځ نه کوي؟"

خو محمد خبرې پرې قطع کړې، له خایه پاڅېد،
سترخوان یې همداسې پرېښود، او له کوره ووت. موټر
ته پورته شو، نه پوهېده چې چیرې ولاړ شي.
په ذهن کې یې ناڅاپه د خپل بل ملګري، وکیل، نوم
راپورته شو. وکیل د یوه هوټل مزدور و. محمد هوټل ته
ولاړ. دروازه یې خلاصه کړه، دننه ننوت.

وکیل چې ولید، ژر یې کار پرېښود، او د هغه لور ته
راغی، سترې مشی یې وکړ، دواړه یوه میز ته
کښېناستل.

وکیل وخنډل، ویې ویل:
"څنګه راغلی یې؟ بیا دې د مور یا پلار سره جنګ
کړیدی؟"

محمد بې پروا وویل:

"هو، کړي مې دي. هغوی هغه ډول انسانان دي چې زما کار نه لري."

وکیل ورو، خو له احساسه ډک غږ وکړ:
"وروره، هغوی ستا مور او پلار دي. که هغوی درته څه ونه وایي، نو بیا څوک درته وایي؟"

محمد د لاس اشاره وکړه:
"اوس دا نصیحت بند که. ورشه د خوراک لپاره یو څه راوړه."

وکیل هم لار، یو خوراک کباب او بریاني یې راوړل.
محمد تر مړېدو پورې وخوړ، پیسې یې ورکړې، او د هوټل له دروازی وتلو پر وخت یې ورته وویل:

"ماپښین ته پوهنتون ته وختي راشه."

وکیل سر ورو پورته-کښته کړ، او وویل، "سمه ده."
محمد موټر ته پورته شو. باران لا هم روان و، خو یخي
خاڅکي يې د هغه لپاره د خوښۍ سبب وې. د سویچ
بورډ پر سر يې تلیفون پروت و، د مور څو نه جواب
شوي زنگونه پرې ثبت وو. د موټر ښي هنداره نیمه
راکښته وه، او یخه هوا له کړکۍ ورننوتله، وېښتان يې له
يو خوا خوځېدل، لکه د باد له څپو سره چې یوه نازکه
موسيقي وغږېږي. له دې فضا خوند اخیسته.

لږ لار، چې د سړک غاړه يې لېمه ولیده. لېمه د گل کاکا
لور وه، هغه نجلۍ چې ډېر هلکان به يې پر نوم منډې
وهلې. سودا ته وتلې وه، او له یو دوکان نه بل ته
گرځېده. محمد موټر ودراره او لوړ غږ يې کړ:
"لېمې! گوره!"

هغې آن مخ هم نه اړاوه. د محمد زړه تریو شو، کلک
هارن يې کړ. لېمه په غوسه د هغه خواته وکتله. تور
حجاب يې پر سر و، یوازي څر سترگې يې ښکاره وې،

د اوږو پر خوا تور دستکول خورند و، او په سپینو
نازکو گوتو یې یو سایبان نیولی و. د یخې هوا له کبله یې
بدن ریرېده، داسې ښکارېده لکه منې موسم چې د ونيو
پانې له شاخو راکوي.

لېمې له ورايه د لاس اشاره وکړه:
"چيشی دی؟"

محمد ورو سر پورته – کښته کړ، په کنایې یې وښودل
چې را دی ته.

لېمه د ده خوا ته راغله، غوسه ناکه غږ یې وکړ:
"څه دي؟ څه وایې؟"

محمد هنداره لا ښکته کړه، په نرمه لهجه یې وویل:
"باران دی، زه به دې تر کوره ورسوم."

لېمې ورو ورو ورو پښتان تر سايبان لاندې کړل، غټې
وريځي يې پورته – ښکته شوي، او ويې ويل:
"يا مننه، خو زه خپله ځم. دلته سودا کوم، او باران هم
اوس په دريږدو دی."

محمد د سگريټ د لوگي پف وکړ، نيمکښې سترگې يې
پرې ولگولې، او ورو ويې ويل:
"هر څنگه ستا خوښه."

لېمه نور ونه ويل، شاته وگرځېده، او بېرته خپل لور ته
روانه شوه. محمد بيا موټر حرکت کړ. د ښې هندارې له
لارې يې ورو پسې وکتل – هغې لا هم سايبان نيولې و،
خو د سړک پر غاړه يې شاته کتل، وروسته بيا يوې خوا
ته ولاړه.

محمد کور ته راستون شو. د ماښام څلور بجې وې.
پوهنتون ته د تلو نيت يې وکړ، خو زړه نازړه شو، څه

ناڅه بې‌مېله و. بالاخره بستر ته وغورځېد، پر چپرکت
اوږد وغځېد، او له لږې تمې وروسته خوب ونيوه.

تلیفون يې زنگ وواهه. پورته شو، وکتل، وکیل و.
حُواب يې ورکړ:

"الو؟"

وکیل وویل:

"ولې نه يې راغلی؟ څه شوي دي؟"

محمد سا کښته کړه، ورو يې وویل:

"ولا وروره، لږ تبې لږز يم، نن نسمة درتلی."

وکیل هم ډېر څه ونه ویل، تلیفون يې بند کړ، او محمد
بېرته ویده شو.

خو دا ارامي اوږده نه وه. لږ وخت وروسته د مور غږ د
ده غوږ ته ورسېد:
"محمد... محمده!"

زه هم ناڅاپه راپاڅېدم. ساعت ته مې وکتل، د شپې
دولس نیمې بجې وې. سترگې مې پر لاسونو وموښلې،
له خوبه مې ځان راویش کړ. د مور خواته ورغلم. وکتل
مې، پلار مې پر کت اوږد پروت و، او سخت نارامه و.
لاس او پښه به یې یوې او بلې خوا ته غورځول.

مور مې په ژړا وویل:
"محمد، موټر ژر چالان کړه، روغتون ته ځو!"

"موره، بابا ته څه شوي دي؟"

"د زړه ناروغي یو ځل بیا ورباندې حمله وکړه!"

زه سم ساه هم ونه کړه، وتختم، خپل موبایل، بالاپوښ او موټر کيلي مي راواخيستل. موټر مي چالان کړ، او د روغتون پر لور تيز لاړم. مور مي ټوله لاره ژړل. اوبښکي يې له سترگو بهېدې. ډيره نا اميده ښکارېده.

زه هم د زړه له درده موټر پر تېز سرعت چلاوه، په پنځو دقيقو کې روغتون ته ورسيدو.

ناره مي وکړه: "تذکره راوړي!"

نرسانو بې درنگه پلار مي د بېرني حالت خونه ته يووړ.

موږ د دروازي مخې ته ناست وو. مور مي په ژور فکر کې وه. د هغې له مخه، له وجوده، وېره بادېده. دا خو د پلار درېيمه حمله وه.

نيم ساعت تېر شو.

يوه ډاکټر راغی، راته ويې ويل:

"ستاسې د پلار عمر نور پای ته رسېدلی دی. موږ ډېر کوښښ وکړ، خو دا د هغه دریمه حمله وه. په تېرو حملو کې د زړه نیمایي برخه مړه شوې وه، او دا حل نور څه پاتې نه وو... زړه یې ودرید."

موږ مې چې دا واورېدل، بې هوښه شوه. ژر مې لاس تر ملا وړ تاو کړ، ونیوله مې. زه هم تکان وخوړم. باور مې نه را تللو.

نرسانو موږ مې پورته کړه او درملنه یې پیل کړه. ما له جیب څخه موبایل راویست، نه پوهېدم چې چاته زنگ ووهم. اخر کاکا مې راته را یاد شو. یواځینی کاکا مې و، هغه هم په دوبي کې اوسېده.

په واټسپ مې ورته مفصل پیغام واستاوه، ټوله کیسه مې ورته ولیکله. خو هغه آفلاین و.

هاته په يو څوکی کښیناستم، ژړا نه راتله... سترګې مې
يخي وې.

هماغسې شپه تېره شوه...

او د سبا سهار، ټول کلی، ښار او دوستان خبر شول:

"محمد د ماښام پلار له دې فاني نړۍ سترګې پټې کړې
دي."

کاکا مې هم د واټس اپ له لارې راسره خبرې وکړې.
وي ويل:

"زويه، سبا به موږ ټول درسو، تر هغه مهاله هېڅ کار
مه کوه."

دا وخت نو پر ما يقيني شوه چې پلار مې نور نه شته...
او زه به هېڅکله بيا ورسره خبرې او يا هم شخړه نشم
کولی.

زړه مې سخت درد کاوه، ژړا مې ستوني ته راغله، خو
بند پاتې وه. د پلار هغه خبرې را يادې شوې چې ويل به
يې:

➤ "زويه، يوه ورځ به زه نه يم. دا شتمني او دا هر
څه به تا ته پاتې کېږي. ته بايد د ځان نه يو لوی
شخصيت جوړ کړې، يو خپلواکه انسان."

دا خبره يې اوس د زړه له تل نه راباندې تېره شوه. هلته
مې نو ژړا زور واخيست، ځان مې نشو سمبالولی. زه،
احمد، او هور درې واړو ژړل؛ ځکه پلار مو د کورنۍ
ريښتیني ستوری وو، يو مهربان، غيرتمند، او صادق
سړی، چې د ټولو سره يې مينه لرله.

خو ماته تر ټولو زيات افسوس دا وو چې پلار مې هر
وخت زما له کړنو ناخوښ وو.

هیڅکله مې یې کارونه نه خوښېدل، او تل به یې زما شکایت کاوه.

اوس خو بې حرکتې، بې صدا، زما مخې ته پروت وو. سترګې یې پټې وې، حتا یو مچ هم ترې نه شړلی شو.

ډېره مې وژړل... زړه مې لږ څه سپک شو. خو د ځان له امله مې هم ژوره ګیله لرله.

په دې ورځو کې باران هم ودرېدلی وو. سبا یې کاکا او د هغه ټوله کورنۍ راغله. ما او مور ته یې ډېر تسلیت راکړ.

د ګاونډیانو ښځې او نارینه ټول زموږ په کور راټول شول، د بابا د جنازې او فاتحې مراسم مو تر سره کړل.

بابا مو د خپل پلرني هدیرې، چې زموږ نیکونه پکې ښخ وو، په څنګ کې خاورو ته وسپاره.

ما يې قبر ته کتل... خلک ورباندې خاوري او لوتې
غورخول. دا هغه کس وو، چې هېڅکله به په خاورو نه
کيناست، مبادا جامې يې ککړې شي.

هغه چې د يخ او گرمي پروا نه لرله، له کوره، ملک،
اولاد، باغونو، شتمنيو سره يې دومره مينه لرله... دا
ټول ورسره پاتې شول.

نن خاورو ته وسپارل شو، هغه څوک چې که کوم مجلس
ته به راغی، ټول به ورته دريدلي وو.

هغه مهربان انسان، د عزت خاوند، دوستانو به يې لحاظ
کاوه، خپلوانو به يې درناوی کاوه.

نه ډېرې پيسې د مرگ نه وژغورلی شي، او نه د
مهربانۍ شهرت...

زه يې پر قبر داسې ژاړم، چې خلک راته حيران وو.

هغه ټول مقام، شتمني، او عزت، اوس موږ ته پاتې دي.
زه، مور، احمد، او کاکا – موږ يې يوازني وارثان يو.

کله چې مو پلار خاورو ته وسپاره، نو خلک هم ورو
ورو خپلو کورونو ته لاړل...

کاکا راته وويل: "ما له يوه عالم سره خبرې کړې دي،
سبا به راشي او ستا د پلار له شتمنۍ به ټولو ته د هغوی
حقونه ووېشي."

زه ورته د حيرانتيا او خفگان په گډو سترگو وکتل، زړه
مې دروند شو. له ځانه سره مې سوچ وکړ: موږ لا
همدومره د غم په درياب کې پوب يو، او دا سړی د مال
او شتمنۍ د ویش خبرې کوي؟

خو يوازې سر مې ورته وخوځاوه، هيڅ مې ونه ويل، او
په غلي قدمونه خپلې خونې ته ولاړم.

سبا د ملا صاحب په راتلو سره د شتمنی ویش وشو. هر
څوک ته خپل حق ورسید. مور مې خپل حق او د احمد
برخه راته وسپارله، وې ویل: "ته به یې مدیریت کوي،
زموږ ټولې اړتیاوې به ته پوره کوي."

ما هم دا مسئولیت ومنلو.

کاکا څو ورځې وروسته بېرته دوبي ته روان شو. موږ
هم بېرته خپل پخواني ژوند ته وگرځېدو. خو دا حل
توپیر دا و چې پلار مو نور نه و، او زه بېمخنیوي
ژوند ته نیغ ورننوتی وم. یوازي مور وه، خو د هغې
خبرې ما ته دومره ارزښت نه درلود.

مور به ویل: "لار شه، د پلار دوکان ته، کار مخ ته
یوسه..."

خو زه به دوکان احمد ته سپارلی و، او خپله به یا له
ملگرو سره په میلو وتلی وم، یا به په کوڅو او بازارونو

کي بي مقصد گرڇڀدم. احمد، سره له دي چي تر ما کشر
و، خو بيا هم ما ٽول بار پر هغه اچولي و.

زما طبيعت ورځ تر بلې بي قراره کېده. ځان ته نا آشنا
بنکارېدم.

يوه ورځ، چي د سهار لس بجې وې، مور مې له خوبه
راوښ کړم. چای يې راته ايښی و، وې ويل: "چای
وڅښه، بيا دوکان ته لار شه."

چای مې وڅښه. بيا مې وکيل ته زنگ وواهه:
"نن غرمه ستاسو ميلمه يم، کور کي زړه تنگ شوی
دی."

هغه هم خوشحاله شو، وې ويل: "سمه ده، راشه. زه به
له رستورانته خواړه راوړم."

حمام ته لارم. مور مي يوه جوړه نوې کالي چمتو کړي وو، هغه مي واغوستل. بيا مي الماری ته وکتل؛ ډول ډول عطرونه پکې پراته وو. څو مي وازمايل، خو يو بوی ډېر راته خوندور ښکاره شو. کله مي چې پر ځان ووهه، نو د نويو کالو خوشبويه رايستله. په لومړيو کې مي پوزه خوره شوه، خو وروسته عادت شوم.

د غرمې وخت و، شاوخوا يوه بجه به وه، له کوره د وتو تکل مي وکړ. دروازي ته ورسېدم. هلته مي کوچنۍ ورور، محمود، زما بوټونه پالش کړي وو، او لاس ته يې نيولي وو. په ماشومانه لهجه يې وويل:

"ستا بوټونه مي پالش کړل، څنگه ښکاري؟ ښايسته شول او که نه؟"

ورته وخنډلم. تر بارځو مي ښکل کړ، ورته ومي ويل: "هو، ډېره ښايسته دي، لکه ته."

موتر مې چالان کړ، د وکیل کور ته ورسېدم. زنگ مې ورته وواځه. خو "ډیټ ډیټ" وروسته یې ځواب راکړ: "زه په لاره یم، ته هم هلته انتظار وکړه."

شپېه وروسته، وکیل راغی. پر موټر سایکل و، یوه انجلۍ هم ورسره وه.

زه له موټره راکښته شوم، وکیل هغې انجلۍ ته په اشاره وویل چې کور ته ننوځي. د اتمې برخې ادبي اصلاح (د اصولو مطابق):

➤ ما د هغې نجلی خواته وکتل؛ غټې، ژورې او بنوري سترگې یې زما لوري ته ختلې وې، خو کله چې زموږ نظرونه سره ولگېدل، هغې ژر خپل دید بدل کړ. په لاس کې یې بتوه او د مکتب یوه بسته وه، ګامونه یې چټک کړل او د کور لوري ته ورننوته.

وکیل ته مې وکتل، د هغه په بارخوگانو کې د حیا سپېڅلې سرخي خپره شوې وه، سترګې یې خولې ته ټیټې وې. لږ شک مې پیدا شو: دا نجلۍ څوک ده؟

وروسته له سلام او احوال پرسي وکیل زه د خپل کور یوې لیرې خونې ته بوتلم. هلته مو د پوهنتون، ملګرو او تیر ژوند په اړه اوږدې خبرې وکړې. وکیل وویل، "زه حم، ډوډۍ راوړم." ما سر و خوځاوه.

په خونه کې یوازې شوم، د ساعت ټک ټک مې تر غوږو کېده. موبایل مې راواخیست، غوښتل مې یوه سندره واورم، خو ناڅاپه مې د ګامونو ږغونه واورېده.

ږغونه نږدې کېدل، څو شېبې وروسته پرده پورته شوه. یوه نجلۍ چې شا یې زما لوري ته وه، دروازه یې بندوله؛ ښکاري داسې چې زما حضور ته متوجه نه وه.

د باندې یو ماشوم غږ وکړ: "راووخه! ما ولیدل چې دلته پټه شوې!"

نجلۍ پټ پټ وخنډل. پوه شوم چې دا د پټ پټاني لوبه ده.

"تاسو گورئ؟" مې ورته وویل.

نجلۍ وېرې سره زما خوا ته وکتل. سپین پوستکۍ، نري شونډان، نازک پوزه، خړ وېښتان، او نرم څېره. دا هماغه نجلۍ وه چې له وکیل سره راغلې وه.

وارخطا شوه، پرونی یې پر مخ ونيو او دروازه یې خلاصولو ته شروع وکړه، خو له بیرې یې طریقه غلطه ونيوله.

"صبر وکړه، زه یې در خلاصوم."

هغي را وکتل، ساه يي بنده بنده وه، ويې ويل: "ته څوک
يې؟ زموږ په کور کې څه کوي؟"

ما موسک شو، دروازه مې خلاصه کړه. "زه د وکیل
ملگری محمد يم، دلته مېلمه يم."

نجلۍ هېڅ نور څه ونه ويل، ژر ووتله. زه هم بېرته خپل
ځای ته کېناستم.

څو شيبې وروسته وکیل راغی، يوه کوچنۍ خور يې
ورسره وه. خواږه يې راوړل، ډول ډول ډوډۍ يې مېز
ته کېښودې. ما هم له زړه خوړلي، او بيا پوهنتون ته
روان شو.

په لاره کې مې حوصله نور هم پای ته رسېدلې وه. وکیل
ته مې وویل:

— یاره، ستاسې په کور کې مې یوه عجیبه ښکلې نجلۍ
ولیده، دا څوک وه؟

هغه لږ څه حیران شو. د زنگون پر کرښه یې ګونځي
جوړې شوې، سترګې یې راټولې شوې او لکه پوښتنه یې
کوي، ویې ویل:

— کومه نجلۍ؟ چپرې؟

— هماغه چې له تا سره په موټر سایکل راغله.

— آا، هوو... ښکلې خو ده، خو ته څه شی ولیدل بیا؟

— زه په خونه کې ناست وم چې راغله، نو ټوله کیسه مې ورته وکړه.

وکیل اوږده ساه واخیسته:

— هو، هغه زما خور ده... لاره، خدای د وکړي، کوم غلط فکر ونکړي!

په ناباوره حیرانتیا مې ورته وکتل. ناڅاپه مې پښه د موټر پر بریک ولگېده. د ټایرونو له خولې شین دود پورته شو او موټر همدلته ودرید. وکیل ته د حیا سرخی خوره شوه.

هلته پوه شوم چې زه څومره کمعقله یم، د دوی په کور کې پرته له کورنۍ بل څوک نه شي اوسېدای.

بیا مې ورو ورو موټر ته حرکت ورکړ، او په آرام آواز مې ورته وویل:

— بڅښه، ما فکر کاوه چې نور خپلوان به مو هم وي.

وکیل له جدي حالت ووت، په خندا يې راته وويل:

— ته ولې يوازي انجونو ته گوري، لوده؟

— هه، بس نو سترگې خپله په انجونو پسې گرځي!

پوهنتون ته ورسېدو. درس مو ولوست. بېرته د کور پر لور روان وو، چې ناڅاپه وکیل ته زنگ راغی. څه شېبه چوپ پاتې شو، لکه څوک چې ورته زړه پورې کیسه کوي. بیا يې ورو وويل:

— سمه ده، زه به يو کار وکړم...

تلیفون یې بند کړ، او په غوسه یې موبایل د موټر پر سیت
و غورځاوه. طبیعت یې خراب ښکارېده.

— څه وشول؟ کوم مشکل شته؟

— هو یاره، خور مې زنگ وهلی وو، ویل یې چې د مور
حالت خراب شوی وو، اوس یې روغتون ته وړي دي...

بیا یې په زغرده راته وکتل، او بېرته یې غږ نرم شو:

— محمده، مهرباني وکړه، زه او ته یو ځای تر روغتونه
لار شو.

سترگو تر کونجو مې ورته وکتل، سر مې وڅوځاوه:

— ولې نه؟ ته نه وایې، زه لا هماغې خوا ته روان وم، خو
روغتون نه راته معلومیده.

ده د روغتون نوم رابنود، مور هم ور روان شوو. وکیل
بېره وکړه او مستقیم عاجل واته ته ننوت. زه هم ورپسې
شوم. له لږو معلوماتو وروسته پوه شوو چې ناروغه بله
کوټه ته وړل شوې او اوس یې حالت نسبتاً ښه دی.

کوټې ته ننوتو. ډاکټر وکیل خور ته لارښوونې ورکولې،
نسخه یې هم په لاس کې وه. مور د سلام په ویلو
ورننوتو. له ډاکټر سره مو سې مسې وکړه. وکیل خپلې
خور ته د مور د وضعیت پوښتنه وکړه.

ما چې کله د هغې غږ واورېد، نو ناڅاپه مې شونډې وچې
شوې. هغه هماغه نجلۍ وه، چې په کور کې مې لیدلې وه.
هغې، د ښایست هغه غږ سره، وویل:

— مور مې بام ته کالي هوارول، پښه یې وښوېدله، او له
بامه ښکته ولوېدله...

— نو ما هم ژر ژر رکشه کې روغتون ته یوړه، او تا ته
مې تلیفون وکړ.

ډاکټر له کوټې ووت. تگ پر مهال یې وویل:

— دا درمل ورته راوړئ.

درمل یې ماته وښودل. ما هم سر و خوځاوه، چې وکیل ته
یې ورسوم.

وکیل ته مې وویل:

— زه نور ځم، که کوم ضرورت وي، زنگ راته ووهه،
زه اوس کور ته ځم. انشاالله ماښام بېرته راځم.

وکیل نسخې ته کتل، لکه د اندېښنو تر سیوري لاندې یې
سترگې پورته ښکته کېدلې.

— سمه ده، ته ولاړ شه، خو ماښام خامخا راشه. زه د دې
روغتون او ډاکټرانو سره نابلده یم.

— راحم، انشاالله. د خدای په امان.

کور ته چې ورسېدم، مور مې د مازدیگر لمونځ ادا کاوه.
زه خپلې کوټې ته لاړم، او په تلیفون بوخت شوم. وخت
رانه تېر شو، نه پوهېدم چې ماښام اته بجې شوي دي.

د وکیل زنگ راغی.

— محمده، که کوم کار نه لري، راسه، لږ کار درسره لرم.

— هممه، درحم.

زما ذهن ته سمدستي دا راغله چې بنایي د پیسو اړتیا ولري. نو د تجرې نه مې یو لک افغانۍ واخیستې، او د روغتون پر لور وخوځېدم. ډېر وخت نه و تېر شوی چې هلته ورسېدم. وکیل راته په مسکا وکتل:

— دومره ژر راغلي؟

ما په نیمه خندا وویل:

— ته هر چېرته غږ وکړې، زه د سترگو له رف نه ځان در رسوم.

وکیل یو دم احساساتي شو. سترګې یې له اوبنکو ډکې شوې، غږن کي یې ټینگ ونيولم.

په لږزنده آواز یې وویل:

— مننه، یاره... که ته نه وای...

ما د ده خبره پرې کړه:

— که زه نه وم، نو بیا هم زه وم...

هغه موسکی شو، او بیا له غېره ووت. کوټې ته روان شو. ما ورپسې غږ وکړ:

— وکیله!

هغه زما لور ته د سوال په نظر وکتل.

زه یوې توري کڅوړې ته اشاره وکړه، چې د پیسو نه ډکه وه.

سترگي يې کوچنی شوي، ورېځي يې پورته شوي، ويې
ويل:

— دا څه شی راوړي دي؟ مېوي خو دلته ډېره ده!

زه لږ څه موسکي شوم:

— دا بل ډول مېوه ده، لاړه شه، کوټه کې دننه وگوره.

کڅوړه يې له لاسه راواخيسته او کوټې ته لاړ. زه
هماغلته حيران پاتې شوم. ذهن کې مې سوالونه گرځېدل:
هر څه خو سم دي، نو ولې يې زه راوغوښتم؟ آيا دا پيسې
ورکول خو تېروتنه نه وه؟

په همدې فکرونو کې وم، چې وکيل بيرته راووته، لږ څه
وارخطا، ويې ويل:

— دا څه دي وروره؟

زه موسکي شوم، ورو مې وويل:

— پيسې دي، ما ويل بنايي ضرورت پيدا شي، ياره.

ده سترگي کښته واچولې، غږ يې هم ورو شو:

— ضرورت خو... ته يم. مگر ته څنگه پوه شوي چې بايد
پيسې راوړي؟

وکیل په نرمۍ سره وويل:

— بس ته يې، نور فکر نه کوه، دا پيسې واخله او خپلې
اړتياوې پوره کړه.

او هو، رښتيا، مور دې اوس څنگه ده؟
راسه، پخپله يې حالت وگوره، چې زړه ډاډه شي.

زه هم ور غلم. کوتي ته ننوتو، نو سيدها سترگي مې د
وکیل پر مور نه بلکې په يوه داسې څهره ونيوي چې د
ښايست او حيا يو مثال جوړاوه.

هغې حجاب نه وو کړی، ځکه دا يوه شخصي کوټه وه او
هرچا ته دلته ننوتل منع وو.

هغې زما په لوري وکتل، ژر يې په وارخطايي سره خپل
مخ ته پرونی ونيوه، ما هم ور څخه مخ بل طرف ته
واړاوه او د مور په پوښتنه مې بوخت شوم، خو خدای
شته چې دې حيا يې ډېر خوند راکړ.

زما د خبرو په جريان کې، وکیل خپلې خور ته نږدې
ور غلی، ورته يې وويل:

— وبخښه، ياسمين، زما فکر نه وو چې لومړی تاسې ته
خبر درکړم او بيا محمد وروسته راوړم.

ياسمين وويل:

— پروان نلري، محمد خو خپل سپری دی، دواړو موافقه سره وکړل.

خو ماته د خوشحالی خای دا و چې د یاسمین نوم مې زده کړی و.

تر ډېرو خبرو کولو وروسته مې وويل:

— وکیله، زه مو نور حُمه، لس بجي شوي دي.

وکیل وويل:

— سمه ده، ولاړ به شي، ته لږ څه صبر وکه، اوس به مور مې د خوبه څخه راپورته شي، د ډوډۍ خوړلو لپاره. نو هغه وخت به ټول ولاړ شو، مور ته هم ډاکټر نور رخصت راکړي دي.

ساعت ته مې وکتل، لس بجي وې، په پنځلس دقيقو کې بيرته په څوکۍ کې کښیناستم او په موبایل مې ځان مصروف کړ. وکیل وویل:

— زه ځم، مالي حساب مې تړم، ژر بيرته راځم.

ما هم د "هو" په دود ورته سر کښته پورته کړ.

وکیل لاړ، خو زما زړه په درېدو شو، ځکه اوس زه او یاسمین یواځې وو، مور یې په خواږه خوب ویده وه.

د موبایل څخه مې سترگې د یاسمین پر طرف وغړولې.
هغې ماته کتل، خو زما په لیدو یې ژر د سترگو مسیر ته
تغیر ورکړ.

ما هم بیرته تلیفون ته سترگې واړولې.

څو شیبې وروسته یې وویل:

— زه بڅښنه غواړم، ما ته سم نه وي پیژندلې.

سر پورته کړم، غټه ساه مې واخیسته او د یاسمین مخ ته
مې وکتل. هغې حجاب په ښکلي مخ غوړولی و او یوازي
یې دوي توري غټي او ښوري سترگې معلومېدې.

ما وویل:

— کومه خبره نه ده، ته نه یې ملامته، ځکه تا خو زه نه
وم پیژندلې.

بيا مي ځان مصروف وښوده.

څو شيبې وروسته بيا د ياسمين ښکلي نري غږ تر غوږو شو:

— ته غوره، محمده!

ما هم په ميانه ورته وکتل، بيا مي وويل:

— اوس نو څه موضوع ده؟

هغې په ډېره آرامۍ او اطمینان سره خبرې کولې. ويې ويل:

— مننه، چې زما د مور پوښتنې ته راغلي او زما سره يې په دې غم کې شريکيږي، احسان به يې وکړي.

زه يې دې ادب او فلسفې ته ميران پاتې شوم، چې خومره
په ادبياتو کې خبرې کوي.
خير، ورته مې ويل:

— سمه ده، دهنني وړ نه ده. وکیل زما ملگری دی، د هغه
کورنۍ زه خپله کورنۍ ګڼم.
او رښتیا، تاسو تعلیم یافته راته معلومیرئ، آیا درس مو
ویلی دی؟

هغې حواب ورکړ:

— هو، اوس د مکتب په یولسم صنف کې یم، انشاالله
درسونه مې سم او په ښه توګه روان دي.

ما وویل:

— بنه، په کوم مکتب کې یاست؟

هغې د مکتب نوم راته وښود، چې د دوی د کور څخه
ډېر لیرې و.

ما وویل:

— بنه! ډېر بنه مکتب او درسونه. وایې هېڅکله یې مه
پرېږده.

هغې ځواب ورکړ:

— هو، زما هم دغه اراده ده، څوک چې درس پرېږدي،
هغه خو یا لیونی وي، یا هم ډېر سخت مجبور.

خبرو ته مې لا نور وخت نه ورکړ، چې وکیل کوټې ته
راغلی، یو لړ ورقې یې لاس کې وې.

په خوشحالی یې وویل:

— نور نو د روغتون کار خلاص شو، درځه محمده، کور ته لار شو.

ما هم موبایل جیب ته واچوه او پارکینگ ته ور غلم. موټر مې روغتون مخته راوړ، یاسمین، وکیل او مور یې ټول روغتون مخته ولاړ ول. مور یې ته یې یوه لکړه ورکړې وه، ځکه چې هغې په خپله پښه تگ نه شو کولای، نو لکړه یې کاروله.

ټول موټر ته وختله، ما هم موټر ته حرکت ورکړ، خو څنگه چې یولس بجې ته لږ وخت پاتې و، نو موټر مې په ډېره تېزۍ سره چلوله، ځکه چې په یولس بجو کې په تلویزیون کې زما د خوښې سریال نشر کېد. غوښتل مې چې هغه سریال ته په وره وخت کې ورسم.

وکیل راباندې ږغ وکړ:

— یوه قصابي ته، خو بریک ووهه، غوښه ورڅخه رانېسم
او د مور لپاره مونږ بنوروا پخو.

ما هم یو قصابي ته موټر تم کړی، وکیل ښکته شو چې
غوښه واخلي.

یاسمین په خف غږ وویل:

— لږ څه کرار کرار موټر چلوه، زه ویریزم.

په لوړه هینداره کې مې ورته وکتل، له سترگو یې
معلومات چې رښتیا هم د تېز موټر د چلولو څخه ویره
لري.

مخ مې د هغې په طرف واړاوه، په آرامه لهجه مې وویل:

— سمه ده، که ته غواړې نو کرار کرار به غور ته ولاړ
شو.

د دې خبرې سره مې په سترگو کې يوه ځانگړې اشاره وکړله، يعنې ريشخند ورباندې ووهم.

هغې يو سوړ اسويلي وکړ، په خپلو بنايستو تورو سترگو يې د خپلې موټر لوري ته اشاره وکړه، لکه په زبان حال سره چې وايي، شوخي مه کوه، مور مې راسره ده.

خير، وکيل دوی مې کور ته ورسوله او زه خپل کور ته لاړم.

مور مې اته په غوسه وه، ويل يې:

— ولي مې دومره ناوخته وکړل؟

د لاندي اصلاح شوې بڼه:

ما مور ته وويل: "د وکیل د مور پښه ژوبل شوې وه، نو لږه مرسته مې ورسره وکړه."

مور مې د پيښې له اورېدو وروسته خواشيني وښوده، ويې ويل:

"سبا به بحيره ته لار شو، د وکیل د مور پوښتنه به وکړو. يو خو به ستا ملگری وکیل خوشحال شي، بل به د مسلمانۍ حق ادا شي."

ما هم ومنله؛ ما خو يوازي يوه پلمه غوښتله، يو کوچنی دليل، چې د ياسمين کور ته لار شم... او هغه ووينم.

شپه هم د نورو شپو غونډې، د ياسمين په تصور کې تيره شوه.

سبا پوهنتون ته لارم. له ملگرو سره مې ښه وخت تېر کړ، خندا، شوخی، او بې پروايي. زموږ په ټولگي کې

درې څلور داسې انجونې وې، چې زما پر شاوخوا به
تاوېدې، د سترگو ژبه، د شونډو ناز، او د بدن ژورت
اشارې يې هره لحظه مې زړه پاراوه. غوښين، نرمه
غاړه، چسپ بدن، او مخونه يې د هغو خوبونو تصويرونه
وو چې ما به هره شپه کتل.

زه هم له خپل خوی څخه خلاص نه وم؛ ما له هغو ټولو
استفاده کړې وه... هرې يوې ته مې د خولې تنده پرې
ماته کړې وه. دوي به هم د خپلې خوښې او تجربهوو
کيسې يوه بلې ته کولې، نو کله چې يوه راسره خوشاله
شوه، سبا به بله خپله اشاره راته کوله.

زه د خدای نه څه غوښتل؟ پيسې زما لپاره هيڅ نه وې.
چې دوي څه غوښتل، هغه مې ورکاوه، او خپلې غريزې
ته مې اوبه ورکولې.

هرې يوې ته به مې د شوق نه، بلکې د تجربې له سترگو
کتل. دا به مې زړه ته ورتېرېدل:

"دي انجونو ته نه عزت مهم دی، نه بدن. یوازي پیسی
غواړي. او دا هم خپل پت د سړیو د لذت په بدل کې
پلوري."

یوه ورځ مې یوې انجلې ته وویل:
"ماښام به یو ځای لار شو."

هغې راسره ومنله، خو دا ځل یې د پیسو تقاضا بېخي
لوړه وه.

ما ته چې شهوت تر ستوني رسېدلی و، ساه مې تنګه
کړې وه، ورته مې وویل:

"پیسې ستونزه نه ده. خو ته به د فلاني سړک پر سر، په
نهه بجې، ولاړه وي."

رخصت شوو، تلیفون مې وشرنگېد.

مور مې وه، ځواب مې ورکړ:

"ها حه موري، خيريت؟"

ويي ويل:

"ژر کور ته راشه، د وکیل د مور پوښتنه ته خو!"

ما، چې سترگې مې د شهوت له تصور نه تازه خلاصې
شوي وې، غلې وويل:
"سمه ده مور، لږ وروسته راحم."

بيا مې وکیل ته مخ وړاوه، ورته مې وويل:
"وکيله، نن زما مور ستاسو کور ته ميلمه ده. کوم تکليف
خو نه لري، نه؟"

هغه راته په نيم شوخ، نيم گيله ناک نظر وکتل، ويي ويل:
"په دې کې د تکليف څه خبره ده، ته خو مې ورور يې!"

تلیفون می جبب ته واچوه، وکیل ته می وویل چي روان
یو، یو حای مو د پارکینگ لور ته قدم واخیست.

په لاره کې می په خدا ورته وویل:
"وکیله، نن می فرزانه ته هم ویلي، هغې ومنله. ویل یې
چې هر څو کسه چې یاست، فرق نه کوي. نو ته به
راسره ځي، که نه؟"

وکیل سمدلاسه ودرېد، په سترگو کې یې کرکه او غوسه
دواړه راجمع وو.

په سختو، خو ماتو خبرو یې وویل:
"یار محمده، ته نه سړی کړې! څو واري می درته ویلي
دي چې له دغو کارونو لاس واخله. خو تا ته زما خبره
هیڅ ارزښت نه لري!"

«یاره، ژوند خو همداسې وي!» مې په موسکا ورته وویل، «د ژوند نه باید خوند واخیستل شي. ستا په شان خسته او جدي نه یم.»

وکیل لږ غلي شو، خو بیا یې ژور نظر را واچوه: «ته دې ته ژوند وایې؟! خو یوه خبره مې همیشه په یاد ولره، محمده... هر کار چې کوي، مخکې له مخکې فکر وکړه: دا کار ستا دین، ټولنه، کورنۍ او حتی ته خپله ته، تاواني نه کړي؟!»

بیا یې ساه ژوره واخیسته، «گرانې ملګري، د بد انجام له اوره ځان وساته... داسې نه شي چې ټولې هلې ځلې دې عبث شي. حیران یم! تا خو مدرسه هم لوستې، خو دومره بد لاره؟ دا څنګه وشول؟»

زه، چې لا هم د خپلې هوسبازۍ له خوبه نه وم راوینس، د موټر دروازه مې خلاصه کړه او بې پروايي سره مې وویل:

«ښه، که نه ځي، مه ځه. خو دا نصيحتونه مهرباني ده،
هره ورځ مه راته کوه.»

وکیل سر ځوړند کړ، هيڅ يې ونه ويل. موږ دواړه موټر
ته پورته شوو. هغه مې د خپل کور مخې ته کښته کړ، او
زه فرزانه ته لاړم.

هغه، د ژمنې سره سم، هماغه ټاکلي ځای او وخت ته
راغلي وه. موټر ته پورته شوه، په لاره مو خوږې خبرې
وکړې، ناز او نخرو ته يې خندل راتلل. ما هم له يوه
دوکانه سگرېټ، بيسکېټ، بوتل او نور خوراكي توکي
واخيستل.

يو خوندي او پټ ځای مې ورته ټاکلی و، هلته مې بوته،
چيري چې نه څوک ورتلل او نه څوک به د شک وړ
گڼي.

هلته...

مور د شهوت او ناز د نرېدو تر پوله ورسېدو. د فرزانه د نرمې سينې په منځ کې مې خپله نفس تنده ماته کړه، او هغې هم له خپلو شونډو، خپلو چپنو، او ښکلو غوښو سره، د هوس اور ته لا زيات تېل ورکړل. زموږ خوږ او خوځند حركات، زما له دروني خلا سره غږېدل. ما دا احساس کاوه چې دا خوښي نه ده... دا يو ډول تېښته ده، تېښته له ځانه، له وجدان، له خدايه...

دوه ساعته وروسته، فرزانه مې بېرته هغه ځای ته ورسوله له کومه چې مې راخيستي وه. پيسې مې ورکړې. ظاهراً خوشحال وم، خو د زړه په ژورو کې يوه نيمگړتيا وه، يو ډول تشوالی، نفس تنگي، او خفگان مې ښکارا احساسېده.

کور ته چې راغلم، مور مې وويل:
«محمده، له ډير وخته ستا په تمه ناسته يم... ډېر ځنډ دي وکړ.»

زه، چې له اخلاقي نشې راکښته شوی وم، سترګې مې له
خوبه نژدې پټې وې، سر مې درد کاوه. وخنډېدم او وې
مې ويل:

«اوس څنگه وکړم؟ ته څې؟»

مور مې غلې، خواشینی، راته وکتل او یوازي یې وویل:
«هو، ځم.»

...

لږ وروسته د وکیل مور کور ته ورسېدو. وکیل د کور له
دروازې راغی او مور یې له تود هرکلي سره استقبال
کړو. مور مې د دوی کور ته دننه ولاړه، او زه یې د
مېلمه‌خونه کې کښولم، چې له سرایه جلا وه.

وروسته وکیل چای راوړ. د خبرو اترو ترڅنګ مې دوه
درې پیالې هم وڅښلې.

«ابنه،» وکیل وویل، «ما د امریکا ویزه تر لاسه کړې ده. نږدې یوه اونۍ وروسته به روان شم، ان شاءالله. خو یوه اندېښنه لرم، کورنۍ مې بې سرپرسته پاتې کېږي.»

ما موسکې شو، پر اوږه مې لاس ورته کېښود:
«وکيله، ته ولې دومره ځان یوازي احساسوي؟ زه خو یم ستا ورور. زما مور به ستاسو سره وي، او که اړتیا وي، ستاسو کورنۍ زموږ کور ته هم راتلای شي. ته پر موږ حساب وکړه.»

وکیل مې په ځنگلنه لاس کېښود، او په نرمۍ سره یې وویل:

«نه پوهیږم چې زما کورنۍ به ستا سره ومني کنه، خو زه دا ژمنه در سره کوم چې هلته، په امریکا کې، ستا کار هم سموم او هغه ځای ته به دروغواړم.»

ما خوښی څرگندي کړې او وکیل ته مې مننه وکړه.

څو شیبې وروسته مې مور راته زنگ ووهه، او وویل:
«نور، خپل کور ته ځو.»

ما موټر چالان کړ او د کور په لوري حرکت وکړم. کله
چې کور ته ورسیدم، لومړی مې غسل وکړ او بیا د خوب
لپاره ولاړم.

په همدې وخت کې یوه اوونۍ تېره شوه، او وکیل د
امریکا تگ ته چمتو شو. هغه خپلې کورنۍ ته اطمینان
ورکړ چې هغوی به زموږ کور ته راځي او زموږ
مېلمانه به وي.

موټر مې د کور مخې ته ودر اووه، هره بڼه مې ورسره
وواهه، او وکیل یو لوی بیګ په لاس له کور څخه

راووت. مور یې اوبه ورپسې وشیندلې او په دروازه کې ورته ولاړه وه ترڅو چې موږ حرکت وکړو.

وکیل ساعت ته وکتل، او په اندېښنې سره یې وویل:
«موټر سرعت باید تیز وي، وروره. ناوخته نه غواړم
چې پرواز مې له لاسه ورکړم.»

ملهم د موټر په ریز پسې پښه ونيوله، په څو شیبو کې د
موټر د شا څخه په سرک باندې دورې پورته شوې. موږ
بالاخره هوايي ډگر ته ورسېدلو او د وکیل سره مې د
خدای په امانې وکړې. البته، د وکیل د تلو په وخت زه لږ
خواشینۍ وم، ځکه چې زه یواځې کیدم. خو یوه بله
احساسې برخه هم وه، چې ماته د وکیل د تلو په سبب
خوشحالي راکوله؛ هغه خوشالي چې یاسمین زموږ کور
ته راتلل.

وکیل مې رخصت کړ او په تلو کې يې ټينگار کاوه چې
کورنۍ ته بايد ډير پام وشي، او هغه ژمنه وکړه چې ستا
کار هم هلته سموي.

ما هم وکیل د کور په لوري حرکت وکړ او کور ته
ورغلم. دروازه مې ټک ټک کړه، کوچني نور يې چې
مريم نو ميدل راووتل، وويل:
«محمده، ته بيا راغلی؟»

دا ماشومه ډېره خوږه وه، کټ مټ لکه ياسمين، لوي لوي
سترگي او سپين غومبري چې سرخي يې پکې معلومېدله.
ما هم تر غومبري را کش کړل او ويې ويل:
«ولي ته څه مشکل لري؟»

هغې په خپل لاس باندې زما لاس پری ووه او د کور په
دروازه کې لکه څوکې داره ودرېدله او ويې ويل:
«نه دی پريږدم چې راشه کورته.»

که څه هم زما غوسه ورته راغله، بیا مې ځان کابو کړ،
ځکه چې ماشومه وه. ورته مې وویل:

«پيسې به درکړم، ورسه او د خپلې خوښۍ کوم شی د
ځان لپاره واخله.»

د پيسو په مقابل کې يې وخنډل. ما هم له کیسه یو لسگونه
ورکړي.

مریم خوشحاله شوه او ویې ویل:
«زه او س حَم، یاسمین ته وایم چې محمده راغلی دی.»

ما هم سر ورته پورته ټنګته کړ او خوشحال شوم چې د
مور پر ځای یاسمین ته وایي.

انجلي لارل، زه هم د کور مخې ته روان شوم.

یو سپین ږیری سړی تیریدی، د مایي نظر یې را وړاوه.
سپینه لنگوټه یې تړلې وه، اسمایي باندې یې ځان تکیه
کاوه، زړې په خاورو خپلې یې په پښو وې. له ورايه
معلومیږي چې د پښو دردونه لري.

تندی یې څو کونجی وکړې او ویې ویل:
«ای هلکه!»

ما وویل:
«ماته وایي؟»

هوا ولې؟ دلته بل هلک سته؟

د هغه سړي خبرو ته مې غوږ ونیو، خو ژر مې احساس
کړه چې د ده دماغی توازن ښایي سم نه وي. ورو ورو
مې گامونه ورنږدې کړل، په نرمه لهجه مې ترې
وپوښتل:

— «څه درباندي شوي؟ څه خبرې کوي؟»
هغه په کراره خو شکناکه غږ راته وويل:
— «ته دلته څه کوي؟ ولي ولاړ يې؟»

يو شېبه چوپ پاتې شوم، خو بيا مې په ډاډه تون وويل:
— «دا زموږ کور دی، زه اوس دلته اوسېزم.»
او د همدې خبرو سره سم، ور مې پرانيست او کور ته
ننوتلم. خو د سپين ږيري نظر لا هم زما پر تعقيب و، تر
هغې شېبې پورې چې ما د دروازي له شا هغه سترگې
پرې کړې.

زړه مې نارامه و. خدای ته مې غږ وکړ: "يا الله، ته ښه
پوهېږي، زه د څه حال سره مخ یم."

په حويلي کې مې يو خوږ انځور وليد. مريم، د ياسمين
کوچنۍ خوږ، له خپلو نانځکو سره مصروفه وه. خو زما

په زړه کې اور بل و. تیز قدمونه مې واخیستل او ترې وپوښتل:

— «تا یاسمین ته زما د راتلو نه وې ویلي؟»
هغې وخنډل، لکه چې گناه یې نه وي، او بې فکره یې وویل:
— «هېر مې شو.»

هماغه مهال، د کور دننه د وکیل مور راوځړ کړه:
— «محمد!»
وکتلم، لاسونه یې د صابون په اوبو لړلي وو. زه شرمېدلی وم.
سترگې مې ټیټې کړې او ورو مې وویل:
— «ما داسې فکر کاوه چې تاسې به زموږ کور ته لاړې یاست.»

هغې موسکا وکړه، خو ستړیا یې له څېرې ښکاره وه.

— «هو، درسره به لار شو، خو تر اوسه مو د کور توکي او ضروري شيان نه دي راټول کړي. سبا ته به ياسمين ته ووايو، چې درته زنگ ووهي، بيا به راشو.»

ما هم د رضا په علامه سر وخواوه. روان وم چې ناڅاپي يې غږ کړ:

— «ته خو خپل نمبر ووايه.»

ما ورته شمېره ووبل، خو مور يې ونه شوه يادولی، نو مريم ته يې وويل:

— «لاره شه، د ياسمين تليفون راوړه، چې شمېره پکې ثبت کړي.»

مريم له خوبنۍ منډه کړه، تليفون يې راوړ. کله مې چې د سکرين پر مخ سترگې ولگېدې، د ياسمين تصوير ښکاره شو. زړه مې ودرېد.

د هغې تصویر ته مې ژور نظر وکړ، لکه کلونه مې چې سترگې د هغې دیدن ته تېرې پاتې وې. یوه تنده مې ترې ماتېدله، خو بله راتوکېده — د لمس، د خبرې، د لیدو... نوم مې ولیکه: "جان یاسمین" — او ذخیره مې کړ. تلیفون مې ورکړ او له درناوي سره مې خدای پاماني وکړه.

کور ته ووتلم. سپین بزیری لا هم پر خپل خای ناست و، یوه لویه غوټه یې څنگ ته ایښې وه. د ده نظر اوس نور هم بدلېدلی و. شیطان مې په زړه کې راووت، ویل یې: "ته دا بې ادبه سړی همداسې پرېږدي؟"

خو ما موټر چالان کړ، بې له دې چې څه ووايم، یواځې یو حُل مې گیربکس وواهه، خاورې او دورې ورباندې پورته شوې، او لارم...

په سبا سهار مې مور له خوبه راپاڅولم: — «ورشه، د محمود سره په دوکان کې مرسته وکړه. ټوله ورځ ویده وې.»

تلیفون ته مې وکتل، یولس بجې وې. د زړه نارامۍ
راونیسلم، سمدستي مې د یاسمین فکر راغی. "ولې لا هم
زنگ نه دی راغلی؟"

خو نور مې ځان چمتو کړ، ولامېلم، نوي جامې مې
واغوستې، کوچنۍ ورور احمد مې هم راواخیست او د
محمود دوکان ته ورغلو.

محمود له دورې لري سوداگرانو سره مصروف و، غټ
غټ پیرودونکي، د جدي خبرو غږونه... ما هم د ورور
مرسته پیل کړه.

تر غرمه وروسته، گیرېدونکي تللي وو، او سودا هم
خلاصه شوې وه. محمود سترې و، خوله یې وچې شوې
وه، خو کله چې حساب یې وکړ، نو لږې پیسې یې جیب
ته واچولې، نورې یې ماته راکړې.

ما موسکی ورته وکتل، پیسی می بیرته ورکړې او ورته
می وویل:

— «ته پېر زحمت کړې، دا ستا حق دی.»

محمود هم موسکی شو، لکه د زړه نه یې چې راته ویلي
وي:

— «ستا خوښي، زما مزد دی.»

تر غرمي پورې هماغه دوکان ته وم. د ډوډۍ وخت و،
ډوډۍ می خوړله چې ناڅاپه تلیفون وشرنگېد. جیبه می
وکتله، نابله شمېره وه.

زړه می ټک شو، ذهن ته می یاسمین راغله. له خولې می
یوه لوټه ډوډۍ تېره کړه، ژر می تلیفون ته ځواب ورکړ.

— «بلې؟»

— «سلام علیکم، جان!»

سترگي مي و غټېدي، سا مي ودریدله. دا یاسمین وه، او ما
يې بزغ ژور وپېژاند، خو دا حل هغي یوه کلمه وکاروله
چې ما بېسده کړم — جان!

له حیرانتیا سره مي موسکا هم راغله، غږ مي سوکه شو:
— «مهرباني، زړگي مي... یاسمین يې؟»

هغي وخنډل، لکه چې شرمېدلې وي، خو د هغي خدا له
یوه احساسه ډکه وه.

— «هو، یاسمین یم. خو 'جان' مي ځکه درته وویل، چې
ته خپل نوم همداسې 'جان یاسمین' ثبت کړی و.»
بیا يې، په طنزي انداز، د زړه خبره راواخيسته:
— «خو تا بیا زړگی وویلې؟ دا دومره چټکه مینه؟»

زه لږ موسک شو، غلی شوم، بیا مي ځواب ورکړ:
— «هغه وخت مي لږ تلوار و... خو 'جان' هم بد نه دی،
تا ته ښه درلگېږي.»

ياسمين و خندل، خو بيا يې ژبه بدله کړه:

— «ښه، پروانه نه لري، دا نوم هم خوښ شو. مور مې وايي، که ته تيار يې، نو موږ ته راشه...»

لا يې خبره نيمه نه وه، چې ما ژر وويل:

— «بس، همدا اوس درځم. تاسو چمتو اوسئ.»

تليفون چې بند شو، دومره خوښ وم، چې ځان مې نشو کنټرولولی. د خوشحالي نه مې محمود ټينگ په غږ کي ونيو، داسې مې فشار ورکړ، ته به وايي چې زه حج ته منتخب شوی يم!

محمود حيران شو، خدا يې وکړه:

— «څوک و؟ او ته ولې دومره احساساتي شوي؟»

زه لا هم موسکي وم، زړه مې درزېده، خو هڅه مې وکړه چې جدي شم.

— «زه اوس وکیل صاحب دوي کور ته ورځم، ته دوکان ته پام وکړه، احمد دې هم له ځان سره وساته. ماښام به بیرته راجم.»

یوازي څو دقیقې وروسته، زه د یاسمین د کور مخې ته وم. زنگ مې وواهه، او تلیفون مې هم واخیست.
— «اورې، زړګي، د کور مخې ته مو ولاړ یم.»

خو... هېڅ ځواب نه راغی. تلیفون پرې شو.

زړه مې ولړزېد، اندیښمن شوم. "ولې هېڅ ونه ویل؟ خفه نه ده؟ یا ما کومه تېروتنه کړې؟"
زما ذهن ګډوډ و. "ولې دومره ژر ور غلم؟ ښه نه وای لږ تم شوی وای؟"

همدغسې فکرونو کې پوب وم، چې دروازه خلاصه شوه. یاسمین، د هغې مور، او مریم راووتل. مور یې سلام

راکر، زه هم ادباً ورته «وعلیکم سلام» وویل، خو نور
ټول چوپ و، حتی یاسمین.

په تمامه لاره کې هېڅ څوک څه ونه ویل. زه له اندیښنې
سره سم، اوس مطمئن وم چې یاسمین ناراضه ده. او شاید
زما د تلیفون خبرې یې خفه کړې وي.

کور ته چې ورسېدو، موټر مې ودر او ه. دوی راکښته
شول. زه هم ورو ورو راکښته شوم. د دهلیز خواته لاړو،
هاته زما مور له هغوی هرکلی وکړ، بنځو ترمنځ خوږ
روغېر روان و.

ما دا فرصت مناسب وګاڼه. په دهلیز کې، چیرته چې
یاسمین یوازې راپاتې وه، ور نږدې شوم.
غلی، خو د زړه له تله مې وویل:

— «په تلیفون کې دې ولې هېڅ ونه ویل؟ او ټوله لاره هم
غلی پاتې وي؟»

هغې خپلې توري سترگې زما پر لور واړولې. د نقاب شاته، غږ يې سوکه، خو توند و:

— «په تليفون کې خو زما مور حُواب درکړ، زه بل کار کې بوخته وم. او په لاره کې زما مور له ما سره وه، زه څنگه کولای شم درسره... خبرې وکړم؟»

زه غلی شوم. د هغې ټکان ورکونکې خبرې مې ذهن ته راوړې — زړگي مې — دا جمله چې ما ناپامې سره د تليفون په وخت کې ويلې وه، بنيایي مور يې اورېدلې وي.

سترگې مې ټيټې شوې. له حيا ډک شوم. دا لحظه، د شرم، پټ احساس او د زړه خوږې وه.

غټ اسويلی مې وکړ او ژر خپله کوټه ته لاړم.

په کوچ کې کښېناستم، د زړه درزا مې په خپلو غوږونو اورېده.

په فکر کې ډوب وم چې اوس باید څه وکړم؟ د زړه او خيالونو طوفان نه تمېده.

دروازه ټک ټک شوه.

— راخته!

مور مې وه. ورو ورو دننه راغله او ويې ويل:

— محمده! ته به دا کوټه ياسمين ته ورکړې، او ته به بله، هغه پورنۍ ميلمه خانه ته لار شي.

ما حيران ورته وکتل:

— موري، خو هغوی خو مېلمانه دي، دوی دې هلته لار شي.

مور مې ژر وويل:

— دوی مېلمانه نه دي، دا خو اوږد مهال پاتې کېږي. بل دا چې دا پورنۍ کوټه ډېره غیر منظمه ده، هغوی ته مناسبه نه ده.

ما یو وار بیا د زړه له ژورې وویل:

— موري، زه خو ټوله ورځ په کور کې يم، هر خوا گرځم
او راگرځم، نو یاسمین...

خو خبره مې لا نه وه خلاصه چې هغې رانه پرې کړه:
— ته به ټوله ورځ وتلی یې، د محمود سره به دوکان کې
مرسته کوي!

یو دروند “اففففف” مې وکړ، زړه مې تنگ شو. مور مې
لاره.

زړه مې سخت نارامه شو، خو ځان ته مې وویل:
“پروانه نه لري، دا به د یاسمین کوټه وي، خو زه هم کله
ناکله دلته د کومې پلمې په نامه راځم.”

یو څه آرام مې وکړ، تصمیم مې ونیوه چې لاړ شم او
خپله نوې کوټه وگورم.

خو ناڅاپه د مور آواز مې واورېد، چې د یاسمین سره یې
خبرې کولې.

آوازونه يې مخ په رانږدې کېدو وو، نو د دروازې مخ ته ولاړم، خو مناسب مې ونه گڼله چې وځم. له همدې کبله د کوټې تشناب ته لاړم او هلته پټ شوم.

مور مې یاسمین ته وویل:

— دا د محمد کوټه وه، خو اوس ستاسو ده. محمد مې بله کوټه ته استولی دی.

د کوټې دروازه خلاصه شوه، او د یاسمین خور آواز مې واورېد:

— بیخي ښایسته خونه ده... سمه ده، زه به همدلته اوسېږم.

دروازه بېرته وتړل شوه. ما هم ورو ورو له تشنابه راووتلم.

و مې کتل، یاسمین هینډارې ته ولاړه وه. په فکر کې ډوبه وه، د هینډارې عکس يې خاموشه ښکارېده.

زه حيران شوم، ما فکر کاوه چې دواړه – ياسمين او مور
مي – لاري دي.

خو ياسمين هلته وه، يوازي...

قدمونه مي ورو، خاموش، خو لرزانه واخېستل، د
دروازې خوا ته روان وم، خو هغې مي انعكاس په
هينډاره كې وليد.

وپرېده، ژر يې زما خواته وكتل. د شرم له امله يې ژر
پروني مخې ته راوړ.

په حېرانتيا يې وويل:

– ته دلته څه كوي؟!

زه، زه، هغه، دا، زما... كوته...

اففففف، ټولې خبرې مي رانه هپرې شوې، ژبه مي بند
شوې وه.

يوازي يو بل ته مو كتل، سترگې مو ډېر څه ويل، خو ژبه
مو بې وسه وه.

د خاموشۍ ماتولو لپاره مې ورو وویل:
— تاسو خو به بېرته خپل کور ته نه حۍ، هه؟

هغې نړۍ موسکا وکړه، شونډې یې ورو بنورېدې:
— همدا اوس خو راغلو، مگر ته دومره وېرېدلې ولې
بنکاري؟ مغشوش یې؟

زه غلې شوم. د هغې شونډې، سترگې، او حیا مې له زړه
نه وتلې نه.

یاسمین زما کوټه ته راغلې وه، خو زه د هغې حضور ته
ټوله کوټه بایللې وم...

دلته مې نو زړه یو دم دروند شو، ځکه زه معمولاً د
انجونو تر اغېز لاندې نه راتلم، خو دا لومړۍ نجلۍ وه
چې ما پرې بل ډول احساسات درلودل.

ورته مې وویل:

— بخښنه غواړم... هغه په تليفون کې مې مبالغه وکړه، نه پوهېدم چې ستا مور راسره خبرې کوي.

هغې راته وويل:

— رښتيا؟ دا خبره نو بيخي مې هېره کړې وه... ته داسې څه ويلي وو چې له امله يې ستا مخ سور او شين شوی و؟

ما، چې غوښتل اړيکه مو نوره هم ژوره شي، ورو وويل:

— ته چې ماته دې وويل "زرگيه"... ما زړه پيدا کړ او بېرته مې زنگ در وواهه. نو دا ځل مې سم د واره وويل، "سلام زرگي مې!" خو تا ځواب را نه کړ... او ماته نه وه معلومه چې ستا مور له بلې خوا خبرې کوي...

ياسمين ته يو دم حيرانتيا ور غله، سترگې يې وغوړولې:

— څه دي کړي! تا خو زه وشرمولم! تاته چا دا اجازه درکړې چې دا خبره تليفوني وکړي؟ اففف، لږ خو به دي فکر کړی و!

دا خبره يې چې واوروله، لږ وړ نږدې شوم. په ټيټ غږ مې وويل، داسې څوک نه وي چې زموږ خبرې واورې. بيا مې مسکا وکړه او ورو مې وويل:

— يعنې ښه به وای چې دا خبره مخامخ وايي؟ تليفوني نه وايي؟ همداسې نه ده؟

د هغې په مخ کې مې د حيا يوه سره تبسم وليد، خو بيا يې نيم مخ په خپل شال پټ کړ. داسې ښکارېده لکه نيمه سپوږمۍ چې د وريځو تر شا پټه شوې وي... او خپله هم په فکر کې ډوبه وه، لا هم ځواب يې نه و راکړی.

په همدې شپېه کې، زما کوچنۍ ورور احمد راغی، دروازه يې خلاصه کړه. خو مخکې له دې چې ماته وگوري، ياسمين په بېړه هغه په غېږ کې واخيست او مخ

یې بل طرف ته وړاوه. دواړو لاسونو سره یې احمد نیولی و. بېرته یې مخ ښکاره شو او زه هم ورته ولاړ وم. هغې راته په قهرناکه انداز وکتل. خو خدای شته، دا قهرناک نظر یې هم یو خاص خوند درلود... په خپلو تور غټو سترگو یې اشاره راته وکړه، داسې ښکارېده لکه چې وایي:

"وځه، اوس د احمد وار دی، ته به وروسته راشي!"

ما وخنډل او له خونې ووتلم.

خو لا مې څو گامه نه وو اخیستي، چې د یاسمین مور را مخې ته شوه. له هغې سره یې خپله کوچنۍ لور، مریم، له لاسه نیولې وه. ژر مې سترگې ښکته کړې او په هماغه لاره مې خپل حرکت ته ادامه ورکړه.

هغې څه ونه ویل، خو د هغې له څپرې ښکاره وه چې په زړه کې راته موسکۍ وه...

خپلې کوټې ته لارم، په کوچ کې کښېناستم. موبایل مې روښانه کړ. د یاسمین نمبر ته مې وکتل، هماغه نمبر چې "زرگی" پرې لیکل شوی و.

زړه مې غوښتل چې زنگ ورکړم، خو مناسب راته ښکاره نشو. تلیفوني پرده مې بنده کړه او اوږد په کټ وغځېدم.

لږ مې فکر وکړ چې ولې زه د یاسمین په اړه داسې احساس کوم، داسې لکه له ډېرو کلونو راهیسې چې سره اشنا یو؟

تر دې مخکې مې چې کومو نجونو ته کتلي وو، یوازې مې له هغوی سره د جنسي هوس غوښتنه درلوده. خو یاسمین لومړۍ نجلۍ وه چې زړه ته مې ننوته. ما غوښتل چې ټوله ورځ ورته وگورم، خبرې ورسره وکړم، شپې ورسره تېرې کړم...

په همدې خیالونو کې ډوب وم، چې یو دم د موبایل سکرین روښانه شو. د پیغام غږ مې واورېد.

موبایل می راواخیست، پیغام می ولید: یاسمین رالیرلی و.
لیکلی یی وو:

"محمده، د مور می مخ ته پام کوه، چي څه ناوړه خبره
ونه شي... کنه زه به بیا هېڅکله درسره خبرې ونه کړم."

حیران شوم چي یاسمین خو غواړي چي له ماسره اړیکه
جوړه کړي او پخپله یي دا پیغام راولېږه. نو ما هم ورته
ولیکل: "بې غمه اوسه زړگي می، هېڅکله به داسي
حرکت ونه کړم چي ته د راڅخه ناراضه سي. ته د وکیل
امانت یي، زما سره ستا ساتنه به په هر حالت کي وکړم.
خو نه پوهېږم چي ولې ته دومره ډارنه یي چي هر څه ته
په دومره وارخطايي گوري او هېڅ جرئت نه لري."

لږ ځنډ وروسته بل پیغام راغی، چي لیکلي یي وو:
"زه ډارنه نه یم، زه د خپل کلتور او رواجونو په زولنو
کي تړلي یم. او بل، زه می غواړم د مورگلني می ډېر

عزت وکرم. نه غواړم چې لږ څه هم زما په اړه اندېښنه وکړي، او ما هم د وکیل سره همداسې ژمنه کړې وه. د اوس لپاره ښه غرمه ولري."

ما هم ورته ولیکل:

"مننه کوم زړگي مې، ډېر مهربان زړه لري. کاش چې ستا سره مې وختي پیژندنه شوې وای. تاته هم ښه غرمه غواړم، ښه او ارامه خوب ولري."

تلیفون مې سر ته کپښود او په خواږه خوب ویده شوم. ورځې او شپې تیریدې، او یاسمین به د دیگت په وخت کې زموږ ترمنځ پیغامونه کول، حال دا چې ځینې وخت خو حتی تلیفوني خبرې اترې هم کولې، او کیسې به مو کولې. په دې کې د دواړو ترمنځ یوه اړیکه جوړه شوه، خو تر اوسه پورې موږ د زړه خبره نه وه کړې.

یاسمین به ځینې وخت زما کوټه کې ډوډۍ راته تیارې کړې وه او ویل به یې: "دا مې ځانگړي ډول ستاسې لپاره پاخه کړي دي."

زما به که څه هم زړه ته نه کېدل، خو بیا به مې هم
خوړل او پوره به مې ځان خراب کړی.

په دې ترڅ کې یوه میاشت تېره شوه. وکیل هم د مور او
زما سره تلیفوني خبرې کولې او تل به یې راته زنگ
کاوه.

یوه ورځ ماښام وو، د محمود په دوکان کې ناست ومه او
سکرین مې په لاس کې نیولی وو. غوښتل مې چې بل یې
کړم، خو د وکیل زنگ په واټس اپ باندې راغلی. ما هم
ځواب ورکړ. تر روغېر کولو وروسته مې وویل: "څه
خبره ده؟ نن دې بې وخته زنگ کړي دی؟"

ویل یې:

"هوا ولا، مبارکي درته وایم!"

ما وویل:

"د څه شي مبارکي؟ هلکه، هلته خو دې واده ونه کړ؟"

هغه په خندا وويل:

"ههههه، واده مې نه دی کړی، خو تر واده په دې بله خبره ډېره خوشحاله یم. هغه دا چې ستا اسناد او قضیه بریالی شوی او تاته د دوو میاشتو ویزه درکول کېږي."

ما په خوشحالی وويل:

"څه؟ رښتیا وايي؟ واي، زه هم ډېر خوشحاله شوم. نو څه وخت درسم آخر؟"

هغه وويل:

"همم... کله چې زه خبر شوم، خو اوس لپاره همدا بسنه کوي چې پروسه دې بریالی شوي."

ما په خوشحالی وويل:

"بڼه، سمه ده، زه به هم زما او ستا په کورني باندې زېږې وکړم."

هغه هم په خپل لگښت وويل:
"سمه ده، ښه ورځ درته غواړم."

ما محمود ته زېري ورکړ چې زما د امريکا کار سوو،
خو هغه برعکس د دې په ځای کې خوشحاله شو، ډېر
خفه شو او مخ يې ترې ورو نيول.

"ولي وروره، د خپل ورور په کار ولی خوشحاله نه
شوي؟"

محمود وويل:
"لالا، ته خو به لارې، موږ به بيا يواځې پاتې شو. کور
کې به څوک وي؟ په کورنۍ به څوک پام ساتي؟"

ما په بې پروايۍ وويل:

"لیونی، ولی داسی خبری کوی؟ ته خو له ما هم زیات زړه ور یی! اوس څه شوي؟ ما خو تر اوسه د کورنۍ لپاره څه نه دي کړي، پرېږده، لږ تر لږه دا پاتې ژوند مې دې هلته په مزو او چرچو کې تیر شي. هسې هم دلته نور هېڅ خوند نه دی پاتې."

محمود هېڅ ونه ویل، خو د زړه ژورو کې یې ډېرې خبرې بندې کړې وې. زه هم کور ته راستون شوم. مور مې په آشپزخانه کې بوخته وه. ور غلم، له شا مې غبر کې ټینگه ونیوه او ورو مې ورته وویل:

"موري، مبارکي راکه!"

هغې، چې ما ته یې مخ نه و، وویل:
"ولی زویه؟ څه خبره ده؟"

ما په خندنی لهجه ورته وویل:

"موري، وکیل مي زنگ راکړ، د امريکا کار مي بشپړ شو، له خيره امريکا ته روان يم!"

مور مي له غېره جلا کړه، خو يو وار يې په خواشيني وويل:

"ليونيه، لږ غلی، څه کوي؟ ياسمين هم دلته ولاړه ده. هغې ته خو پرده ده، د شرم حای شته."

ما چي د مور خواته وکتل، ياسمين هم ولاړه وه، موسکي وه، خو شرمېدلې.

هغې ورو، په خفيف آواز وويل:

"مبارکي وایم درته..."

زه نور د احساساتو له حده وتلی وم. ياسمين مي هم غېږ کي ونيوه. هغې هېڅ عکس العمل ونه ښود، یخ ولاړه وه. ښايي ځکه چي مور مي هم هلته ولاړه وه.

مور مې غږ وکړ:

"محمد، محمد، څه کوي؟ انجلي خوشې کړه، ژوبله به شي!"

ما هم ژر ياسمين خوشې کړه. د مور خواته مې وکتل. هغه موسکې وه، خو له سترگو يې د خوشحالي اوښکې بهېدې. بيا مې د مور لاسونه ښکل کړل، ومې ويل:

"موري، ته خو پوهېږي چې ياسمين زما ده... زما! او دا هم زما ده!"

خبري مې گډې وډې شوې، مور مې په خدا خبرو کې راولوبده:

"محمد، بس، که زه خبره يم، د ياسمين مور هم پرې لږ څه پوهېږي. ته خو ډېر شوخ شوی يې، زويه!"

بيا يې زما پوزه ونيوله، ويل يې:

"شوځ هلکه، ته به هیڅکله سم نشي!"

یاسمین ژر له آشیڅخاني ووتله. ما له موره وپوښتل:
"موري، گوندي غلط انتخاب مي نه وي کړی؟"

هغې وويل:

"نه زويه، تر دې ښه انتخاب بل نه شته. که ته دا خبره نه
واي کړې، نو په زوره به مي له سنا يا یاسمین سره نکاح
در تړلې!"

ما وخنډل، ومي ويل:

"هههههه، موري، اوس حم، خپل پاسپورت پيدا کوم،
وکیل ته هم بايد خواب ورکړم."

له آشیڅخاني ووتلم، خو خدای شته، کور کې یوه ځانگړې
خوشحالي خپره وه. یوه خو د یاسمین مینه، بله د امریکا د
ویزي زېږی.

په سبا ناوخته ناست وم، چې احمد، کوچنی ورور مې،
ناڅاپه تر پینو لاندې راغی، ځان یې راباندې وغورځاوه.
ډېر مې غوسه کړ، خو اول مې ورته وویل:
"مه کوه، بچیه!"

خو ماشوم و، بې غمه، بیا هم شوخي کوله. ما له غوسې
یوه رسی پیدا کړه، لاسونه مې تر شا وتړل او په یوه
کوټه کې مې بند کړ، دروازه مې هم پرې وتړله.

وخت تېر شو. زه له کوره بهر وم. ما بنام چې کور ته
راغلم، ټول راباندې غوسه ول. آن یاسمین هم.

ما پوښتنه وکړه:
"ولې؟ څه پېښه شوې ده؟"

ټولو په یوه خوله وویل:

"ولې دې احمد دومره سخت تړلی و؟ په لاسونو یې د
رسی نښې پاتې دي، ژوبل شوی دی!"

خو ما چندان اهمیت ورنکړ...

دوه ورځې تېرې شوې، او په درېیمه ورځ وکیل راته
زنگ ووهه. ویې ویل:
"سبالس بجې د کابل له هوایي ډگره ستا پرواز دی، ځان
په وخت ورسوه."
ما ومنله، او د تگ لپاره مې هیڅ چاره پاتې نه کړه.

د تگ ورځ راورسېده. اته بجې وې. بیک کې مې خپل
ضروري شيان ځای پر ځای کول، او یاسمین هم راسره
بوخته وه. مور او محمود دواړه ولاړ ول، خو زه له
دومره خوشحالی په ځان نه ځایېدم.

مور مې لاره، ورپسې محمود هم ووت، خو یاسمین
راسره یواځې پاتې شوه.

یاسمین د خفگان او وپړیدو له ډک غږ سره وویل:
"ته بېرته څه وخت راځي؟"

زه په تلیفون بوخت وم، غږ مې ونه اورېد، خو چې مې
سر راپورته کړ، ومې ویل:

"یاسمین، باور وکړه، زه هم زړه نه لرم چې ولاړ شم.
خو دا دیو وخت خبره ده. ما ارمان درلود چې بهر ته
ولاړ شم، د هغو ځایونو لیدنه وکړم. گوره، نن هغه ورځ
هم راوړسېده..."

زه ورنږدې شوم، لاسونه مې ونيول، په سترگو کې مې
سترگې بنځي کړې. د هغې د زړه درزا مې په خپلو
غوږونو اورېده. وارخطا وه، خو نازی یې هم و.

"ته گوره، زه چې هر خای یم، خو زړه به مې ستا سره وي. دا پخوانی زمانه نه ده، تلفوني اړیکې لرو، او کله چې بېرته راحم، ښکلي سوغاتونه به درته راوړم."

ياسمین سلگو ونيوله، او سترگې يې ډنډ شوې. ما پرېکړه وکړه چې بايد ښه ډاډ ورکړم.

د هغې اوښکې مې پاکې کړې. نرمه، سپينه څېره يې د زهرو خوږې خبرې غوښتې. وينتان مې د غوږونو شاته ور واړول، په غومبرو مې لاس تېر کړ.

"ته زما يوازینی مينه يې... لیونی، ته په ما باور نه کوي؟ زه بې له تا بل څوک لرم؟ هااا؟"

خو ياسمین چوپه وه، هېڅ يې نه ويل.

نور هم ورنږدې شوم. هغې سترگې ښکته کړې وې، او د خجالت او مینې ترمنځ یې بدن ریږده. دا حل مې د هغې زړه ورو ونيوله، مخ مې ور پورته کړ. هغې ماته وکتل... هغه سترگې لکه ژور سمندر، احساس یې زما د زړه تل ته رسېده.

ما ورو ورو شونډې ورنږدې کړې، سا مو سره ګډه شوه، او زموږ شونډې سره یو شوي. دا لومړۍ ښکل وه — خو یوه داسې ښکل چې زما ټول وجود یې لږز او ه.

د یاسمین شونډې نرمې، لمډې، گرمې وې. د هغې له شونډو مې یوه ژوره سا واخېسته، داسې لکه د عمرو نو تنده مې خړوبه کړه. هغې هم له زړه، له احساسه، زما ښکل ته ځواب ورکړ. زما سر یې په خپلو لاسو کې ونيوه، ټینگ یې راباندې نیولی وم.

موږ اوږده لحظه سره ښکل شو، شونډې مو نه جلا کېدلې. زما لاسونه ورو ورو د هغې د ملا پر خوا لګېدل،

او د وېښتانو ترمنځ مې ګوتي تېريږي. هغې د بدن لرزه نه شوه پټه کولی، خو زه ورته نږدې وم، داسې نږدې چې د هغې هره درېږنه مې په زړه حسوله.

ما کله کله شونډې څټلې، ورو مې د هغې خوله خلاصوله، او هغې هم بېرته هماغسې نرم خو شهواني ځواب راکاوه. زموږ تنفس ګډ شو، ساه مو لنډه، خو ګرمه وه.

ياسمين مې ټينګه راوښوله، سر يې زما پر اوږه کېښود، او ژړا يې شروع کړه. خو دا ژړا يوازې د فراق نه وه، دا د مينې، د ژور احساس، او د خپل سوزي ژړا وه.

زه هېڅ نه ويلاى شوم. الفاظ مې ختم شوي وو. د هغې اشنا عطر، د غېږې تاو، او د شونډو خوند، هر څه مې د تل لپاره په زړه کېدل.

ناڅاپه د دروازي درب شو، مور مې راغله. ياسمين ژر
خان راخلاص کړ، مخ يې بلې خواته واپراوه، او اوښکې
يې پاکولې.

مور مې وويل:

"محمده، نور د تگ وخت شو."

ما هم بکس راپورته کړ، له ټولو سره مې د خدای پاماني
وکړه. موټر مې د کور مخې ته پرېښود، او په ټکسي کې
هوايي ډگر ته روان شوم.

هله هله هله...

په الوتکه کې کېناستم. ډېر پراخ او د آرامۍ سیتونه ول.
يو آی پېډ د مخامخ سیت له شا راووتم، غزلونه مې
ولگول، او د ياسمين د شونډو تودو خاطرو سره مې

الوتنه وکړه... د فراق لمړۍ شپبه، خو د مینې یوه نه
هېریدونکې نښه.

زه نور د دې دنیا له حاله ناخبره وم، یوازې په ذهن کې
مې رنګارنګ فکرونه ګرځېدل. سوچونه چې هلته به
عشقونه څرنګه وي، د ازادۍ مزی به څنګه احساسېږي،
او د خومره ښکلو نجونو سره به لیدنه وکړم...
بلخوا، خومره به شراب وڅښم؟ خومره به په دې خوږو
ګناهونو کې ځان ډوب کړم؟

ما له کوره خپل هست او نیست، ټولې پیسې راټولې کړې
وي، دا اندېښنه چې هلته به د پیسو کموالی وي، مې نه
زغملې. ما غوښتل هره خوښې په پیسو واخلم.

د امریکا لاس انجلس ښار هوایي ډګر ته الوتکه راکښته
شوه. له چکپواینتونو او نورو رسمي چارو وروسته، یوه
لنډه لحظه ولاړ شوم. هلته، لري، زما وکیل ولاړ و —
خو را فیشن شوی، د برېښنا غونډې وځلېده. لاسونه یې
هوا ته پورته کړي ول، خوشحال و.

زه ورنږدې شوم، ټينگ غېږ مو سره ورکړه. وکيل
ويي ويل:

"وروره، بالاخره مې خپله وعده پوره کړه. ته دلته
راغلي، خو اوس بايد د خپلې کورنۍ غم وخورې، دلته
بايد کار وکړې، ژوند جوړ کړې. دا وطن د هوبنيارو
لياره دی."

زه لږ په توکه ورته موسکي شوم، او د هوا په دود مې
سر پورته وکېننه، بيا کېننه. مور يو شاندار هوټل ته
لاړو. هوټل داسې حُلېده لکه د جنت يوه زرینې ماني، د
شپې خراغونه يې د سترگو رڼا گواښله، او خواږه يې
داسې خوندور ول چې خوله يې له عطره ډکه وه.

له کورنۍ او ياسمين سره مې پرله پسې تليفوني اړيکه
ساتله. هغوی ډېر خوشحال ول. ما هم خان په ازادۍ کې
احساساوه — داسې احساس چې تر اوسه مې نه و کړی.
خو دا ازادي يوازي ظاهري وه...

یوه شپه له خوبه راوینښ شوم. ساعت ته مې وکتل، دولس بجې وې. ټوله ورځ بیکار او ویده وم، نو د شپې خوب مې پوره شوی و. وکیل مې ویده و. زه ورو له هوټله راووتلم.

نه پوهېدم چې چېرته لار شم، فقط د ښار خراغونه، ښکلي ودانۍ، او براق موټران مې سترگو ته ښکارېدل.

شاوخوا مې گورم — انجونې، د بدن نیمه بر بندې، پر سړک ازادې روانې دي. ځینې تر زنگنو هاخوا، ځینې خو لا نوره هم بې پروا. د دوی خوځښت، خندا، سترگې، او د بدن انځورونه د شهوت شراره راکې بل کړه.

زړه مې وغوښتل، بلکې بدن مې چیغې وهلې، چې له یوې نجلۍ سره اړیکه پیدا کړم. خو نه پوهېدم چې څنگه باید دا چاره پیل کړم؟

ناخاپه شیطان زما ذهن ته یو خیال را واچاوو — نایت کلب.

خو ستونزه دا وه، زه دلته نابله وم. نه مې پته وه، نه لار، نه یار...

په سړک یوه ټکسي ته لاس ورکړم. په انگلیسي مې ورته وویل:

"Take me to the nearest night club"

هغه هم سر وخوځاوه، او روان شو.

خو دقیقې وروسته یو براق، رنگارنگ حای ته ورسېدو. د نایت کلب مخې ته یو خلیدونکی لوحه وه. دروازه کې دوه غټ بدن وال ساتونکي ولاړ ول. ټکسي ته پنځوس ډالر ورکړم. ساتونکي مې تلاشي واخیسته، او بیا یې د ننوتلو اجازه راکړه.

زه زیرهنازړه دننه لاړم...

خو چي قدم مي دننه کښنود، يوه عجيبه غونجېدلې سا مي وکړه، داسې لکه شاته مي څوک کش کوي.
ما له خانه سره وويل:

"محمده، يوازي دوه مياشتې خو دي، دا فرصت ولوله، وروسته به توبه کوي. الله خو مهربانه ذات دی..."

او دا و...

د شهوت، ازادۍ، او آزمايښتونو دروازه مي خلاصه کړه...

شاوخوا مي وکتل. موزیک په ډېر لوړ غږ روان و، داسې چې د کمزورو غوږونو پردې به يې شلولې. زه هم د بدن په رگونو کې مستي حسوله، تا به ويل چې هر عصب مي له وجد سره رپيږي. ټول خلک – نجوني او هلکان – د حال له خپلواکه مستۍ سره نڅا کوله. لاسونه يې پورته پورته غورځول، له خانه نه خبر وو، ځينې خو له حده اوښتي وو. د شرابو نشه، د رڼاگانو تودې لمبې، او موزيکي خلا هر څه بې اختياره کړي وو. ما پوهه شوم

چې دلته هېڅ “بد” نشته – هر څه روا دي، او هر کار ته اجازه ده.

مخکې لارم، شاوخوا مي وکتل. يو حای و، چېرته چې خلکو ته څښاک ورکول کېده. ما هم حان ورساوه. انگلیسي مي کمه وه، او د موزیک غږ ډېر لوړ و، نو خبرې به له خنډ سره مخ کېدې. ومې ويل، “ډرېنک راکه!” “خو هغه مي سمه ونه شنېده. بيا مي تکرار کړه. د ناپوهۍ له امله مي دا نه پوهېدم چې دلته “ډرېنک” يعنې شراب.

هغه يو بوتل خلاص کړ، يو گيلاس يې راډک کړ او زما مخې ته يې کېښود. ما هم هغه گيلاس د يوه غږپ سره تش کړ. هغه راته حيران کتل، خو زه مي بل هم وغوښت. همداسې مي يو په بل پسې شپږ گيلاسه تش کړل.

ذايقه يي خاصه وه، بوي يي بېل، خو ما خان پري بښه
مست کړ. سر مي گرځېده، سترگو مي خوبونه نيولي وو،
خو زړه مي مسته ناري وهلي. لارم، څنگ ته ودرېدم، د
دروازې لوري ته مي سترگې واړولي – او هلته ومي
ليده...

يو فرښتي، نه، يوه ښاپېری راروانه وه. دا خو انجله نه
وه، دا د حسن يوه بې مثاله بېلگه وه. څر ويښتان، څري
سترگې، تک سپين پوستکي، نري، خو اتل جوړښت،
پورته او کښته اندامونه يي د ليدونکو ټول تمرکز ټينتاوه.

خدای شته، چې سترگې مي پري ونه اړولي. خان سره
مي ويل: “دا څنگه ښايست دی، چې رب پيدا کړی؟” خو
نه پوهېدم چې رښتيا دومره ښايسته وه او که د شرابو نشه
وه چې ذهن مي دومره بې خوده کړی و.

هغې هم زما لوري ته وکتل. بېرته تاو شوه، او د څښاک
ميز ته ولاړه. زما تر څنگ تېرېده، خوشبويه عطري يي

خولي بندولي. زړه مي و غوښتل چې هر وخت ورته کتل وکړم. ياسمين مي بيخي له زړه ووتله، افغاني مينه مي هيره شوه – يواځي هغه وه، هغه ښاپېري.

زه هم ورپسې لارم. يو گيلاس يې په لاس کې و. د هغه کس نه مي و غوښتل:

– “دا نجلۍ چې څومره حساب لري، ټول زه ورکوم...”

غوښتل مي، چې په همدې لار ورسره ملگرتيا پيل کړم.

نه مي د هغې پيسې ورکړې. هغه په تليفون کې په خبرو مصروفه وه. کله چې د حساب ورکولو غوښتنه وشوه، نو هغې په غوسه وويل: “داسې ښکاري چې دا خوان ستاسو پيسې ورکړي دي.”

هغې زما خواته وکتل، حيرانه شوه. رالنده شوه او ويي ويل: “ښه غواړم، تاسې څوک ياست؟”

ما وویل: "زه... زه غواړم له تاسره دوست شم. او رښتیا،
ته بېخي ډېره ښکلې یې."

هغې لږ موسک شو، ورو یې وخنډل: "رښتیا وایې؟"

بیا دواړو وخنډل. او همدا د خبرو پېل شو.

د خبرو په دوام کې یې رانه وپوښتل: "ته د کوم ځای
یې؟"

ما وویل: "زه د افغانستان یم. او تاسې؟"

هغې وویل: "زه اصلاً روسیه یم، خو د امریکا تابعیت
لرم. دلته ژوند کوم."

نوره يې خبرو ته وخت ورنه کړ. ناڅاپه يې وپوښتل: "ايا
ته غواړې نڅا وکړو؟"

ما سر و خوځاوه، هو.

هغې زما لاس ونيو، د نڅا ميدان ته يې بوتلم، او نڅا مو
پيل کړه.

ما خو نڅا نه وه زده، خو بدن مې هسې هم مست و، هر
حرکت مې له شرابو او شهوت نه ډک و. خو هغې؟ هغې
داسې نڅا کوله لکه د بنايست او هنر الهه. لوڅې اوږې،
بنکلی نس، بنیښي ورنونه، سپين شفاف پوست، خوږ
عطري بوی... د انسان ذهن به له عقيدې او اصل نه
بېلوي.

زلفي يې له شونډو سره مخلوطې، خوشبو يې مستووله،
خندا يې نشه راوستله. د بدن تودوخه يې زما بدن ته
رسېده. کله به خپل بدن زما بدن ته نږدې کړه، کله به يې

لاسونه زما پر اوږو رابنکل، کله به یې ورو ورو خپلې
نری شونډې زما شونډو ته راوړې.

زه پوهېدم، دا کافره ده. دا د دوی دین دی، دا کارونه
ورته عادي دي. خو ما ته، دا یو څه ډېر زیات و. ما به
کله پر دې پلمه، کله پر هغې، د هغې د بدن پر مختلفو
برخو لاس وراچاوه. هغې به هم کله نا کله ما بڼکل کړم،
نرم لاسونه یې زما د غاړې شاته راتېر کړل، شونډې یې
زما له شونډو سره مل شوې، بدنونه مو یو له بله سره
نښتي وو.

د مستۍ په اوج کې یې پوښتنه وکړه: "ستا نوم څه دی؟"

ما، چې د هغې نرم لاسونه مې نیولي وو او د هغې نری
سترگو ته مې کتل، ورو وویل: "زما نوم محمد دی."

دا نوم اورېدلو سره ناڅاپه شاته لاړه، زما لاسونه یې
پرېښودل. ما حیران شوم، ورو مې وویل: "څه وشول؟"

هغي وويل: "زه دا نوم نه خوښوم."

ما پوښتنه وکړه: "ولې؟ پدې نوم کې څه ستونزه ده؟"

هغي وويل: "زه عيسوی يم... او ته مسلمان يې."

ما لږ سوچ وکړ، بيا مې ورو وويل: "دا خبرې پرېږده،
راځه، دا شپه به يوځای تيره کړو..."

زما غږ نرم و، خو مقصد يې روښانه و. هغي وخنډل،
خوندور، خو نازک خنډل يې وکړ: "نه، داسې ژر دا
امکان نه لري."

ما غږ پورته کړ: "ولې نه لري؟ دواړه ځوانان يو، دا به
ډېره ښکلې شپه وي. ته ښکلې يې، زه هم... لږ خوشحاله
ژوند ولې ونه کړو؟"

هغي موسکا وکړه: "نه، دا کار همداسي آسان نه دی."

زه د شرابو او د هغي د بنکلا تر اغېز لاندې وم، ډېر مې
ټينگار وکړ، خو هغي ونه منله.

خو زما زړښت لا نور هم زیاتېده...

ناڅاپه مې ځان له هغي نجلۍ سره د زړه په منځ کې
احساس کړ. دا عجیبه وه، خو بې اختیاره مې وکیل ته
وویل:

— «زه یو لږ قدم وهم، یواځې تگ غواړم.»

هغه په شکمن نظر راته وکتل، ژبه یې سپکه خو قاطع وه:

— «نه، دا خل اجازه نه درکوم، ته بيا شراب څښي.»

زه موسکي شوم، سر مي وخواوه:

— «نه وروره، هسي يو څه غمجن يم، لږ هوار شم. قسم درکوم، دا خل به نه تکرار يزي.»

هغه يوه ژوره ساه واخيسته، لاس يي زما پر اوږه کښود:

— «ښه، خو ژمنه وکړه چې د تېرو تېروتنو تکرار به نه کوي.»

ما هم ژمنه وکړه. له هوتله ووتلم. د تليفون شيشي ته مي کتل، ياسمين او کورني څخه مي شل دېرش له لاسو تېر زنگونه ول. تليفون مي گل کړ، وجدان مي تهديد کاوه، خو احساساتي توفان مي بلې خواته اړاوه.

تکسي ته پورته شوم. يو حل بيا هماغه کلب ته ورسيدم.

هله د تير حل په څېر ناڅاپه نڅاوې وې، موسيقي د هوا
څېرې کولې، نارينه او ښځينه د يو بل پر بدنونو
سرگردانه ول. خو زما سترگې يوازې هغې ته وې...
هغې چې نه وه راغلې.

يوه شېبه وروسته مې زړه بيا شرابو ته کش کړ، دوه،
درې گيلاسونه مې تش کړل. غلې، ناست، انتظار مې
کاوه. ناڅاپه د کلب دروازې ته زما سترگې جلا شوې.

هغې راغله.

نن شپه تر پرون لا ښايسته وه. پر تنې يوه لوڅه، سپينه
لباس وه چې د سينه گانو ژور چاکيې د موسيقي سره

سازېدلی نڅا وه. قدم په قدم نږدې راتله، لکه غرور
لرونکي ملکه چې خپل غلام ته ور روانه وي.

مخرا سره ته ودرېده، شونډې يې نيمه خلاصې وې:

— «څنگه يې، بڼایسته خوانه؟»

د هغې نرمه، خوړنده آواز زما د زړه د تندي رگونه
ماتوول.

— «بڼه يم، ته څنگه يې، نازينې؟»

هغې وخنډل، پر ميزيې اشاره وکړه:

— «راځه، هلته کښينو.»

موړ د ميز دواړو خواتو ته کيناستو. هغې جوس
راو غوښت. د هغې شونډې چې پر گيلاس کينودې، زما
سترگې بندې شوې.

هغې وويل:

— «ته ته يوې تحفې ته چمتو يې؟»

ما موسکا وکړه:

— «ستا لاس که زه زهر هم راکړې، زړگي يې قبلوي.»

هغې د پتلون له جيب څخه يو نری، نقره يي زنځير
راوويست، د داوود ستوري ورباندې ځلېده. راو يې تاو
کړ او زما په غاړه يې واچاوه. پر زنځير پسې، زما
شونډې يې ورو حرکت وکړ، خو هغه شاته شوه.

— «اوس غور شه، محمده. زه عيسويه يم، ته مسلمان يې.
زمونږ اړيکه د دين له مخې ممکن نه ده... خو که ته
غواړې چې شپه له ما سره تېره کړې، بايد زما دين ته
راشي.»

زما مغز د شرابو، د هغې د بوی، او د شهواني جذابيت
تر تاثير لاندې بې حس شوی و. ما بې له ځنډه وويل:

— «زه حاضر يم. زه ستا لپاره هر څه کوم.»

هغې لږ مخ ته راوښت، خپل نرم لاس يې زما پر لاس
کېښود، ورو يې وويل:

— «که ته عيسوي شوي، زه به شتمني، ځان، او حتی
خپل وجود ټول تاته درکړم. سبا په دوه بجو، همدلته به بيا
سره ووينو، او رسمي به يوځای شو.»

زه د احساساتو له بې ثباته قيد څخه آزاده نشوم. هماغسې،
د هغې د وينا تر نشې لاندې، د هوټل پر لور لاړم.

کله چې هوټل ته ورسیدم، وکیل لا خوب و. خو زه لکه
ماشوم، چې د نوي لوبتکه لپاره خوشاله وي، پر بستر
وغځېدم، او شپه مې له تمې ډکه شوه... یوه تمه چې د
جسمي مینې، د شهواني وصال، او د یوې خطرناکې
فرییکارې نجلۍ د ژمنو پر بنسټ ولاړه وه.

لوزینا، هغه نجلۍ چې پرون مې سره لیدلې وه، خپل نمبر
راکړی و او له مینې ډک ژمنې یې کړې وې. ما ورته
ویلې وو چې سبا دې تماس ونیسي. هماغه وو چې سهار
وختي، تلیفون مې زنگ ووهه. له خوبه مې راوینښ کړ،

سترگي مي خلاصي کړي، لوزينا وه. له نرمو، غېرو
وړو خبرو سره يې راته وويل:

"راځه، پلانکي ځای ته ځو، هلته سره وينو."

ما هم بېله ځنډه ځان راجوړ کړ، لاره مي ونيوله او ځان
مي هماغه ځای ته ورساوه. چې ورسېدم، سترگي مي
پرې ولگېدې—سپين، نرم، نازک لباس يې اغوستی و،
ساده خو ژور سينگار، شونډې نازک سري، او له لري نه
يې مسکا راکاږله. زړه مي درزا اخيستی و، خو د
بنايست دا څپه له ما نه بې اختياره کړه.

هغه مخي ته راغله، لاس يې راکړ، روغېر مو وکړ، او
بيا يې راته وويل:

"راځه، ټکسي ته پورته شو."

زه هم ورسره شوم. موټر يو پراخ، ارام، او په سپين
رنگ رنگين ځای ته بوتلو، داسې بريښېده لکه کوم مقدس
درشل، خو ما ته غريب د گناه دروازه وه.

چې لومړی قدم مې کلیسا ته کېښود، زړه مې دروند شو،
خو لا هم قدمونه مخکې روان وو. لوزینا زما لاس ونيو،
د مقدسي کلیسا دننه یې یوسم. هلته یو پاپ ولاړ و، اوږده
سپینه چپنه، سر ته خولۍ، سترگو کې جدیت، او خوله کې
نرمه دعا.

زه هلته ولاړ وم لکه ژوندی مړی، له خانه بېګانه. پاپ
یو ډول سپین لباس راکړ، واغوستلم. بیا یې یو کتاب
راواخیست او د موسیقۍ په څېر الفاظ یې ویل. له ما یې
غوښتنه وکړه چې ویښتان مې وخریلم.

زه چوپ وم. سر مې ټیټ کړ. هغه زما ویښتان وخریدل.
یوه یوه تار، زما له عزت، غرور او ایمان سره پرې
کېده.

لوزینا هم دعاګانې تکرارولې. پاپ له مانه هم وغوښتل،
ما هم تکرار کړل. څو ځل دا الفاظ وویل، تر څو یې ویل:

"ته نور زمور له مور يې، زمور ايمان، زمور لاره،
زمور مذهب."

زه لا نه وم راوېش شوی چې لوزینا را نږدې شوه، د
شربتې شونډو سره يې زما شونډې لمس کړې. دا شیبه وه
چې زما وجدان، زما الله، زما محمد، زما یاسمین... ټول
يو خُل بیا په زړه کې راپورته شول.

سترګې مې ورواړولې، خو هغه ښایسته انجلۍ راته اوس
يو فاحشه ښکارېده. بدشکل، بدرنگه، بدبو.

زه بې اختیاره پورته شوم، لوزینا مې له ځان نه وشرله.
هغه چیغه کړه، ناره یې وهله:

"محمد! مه ځه! ته خو ژمن وې!"

خو زه روان وم. له کلیسا وتبستم، دروازي ته منډه وم، له
هغه لعنتي ځایه مې ځان خلاص کړ.

چې هوټل ته راورسېدم، د هنداري مخې ته ودرېدم. خپل
خړيل شوی سر مې وکوت، سترگې مې وريځي وې،
زړه مې مات و.

اوبنکې لکه باران بهېدې. پټ پټ مې له ځانه وپوښتل:
"ايا دا زه يم؟ ايا زه محمد يم؟ ايا زه هماغه يم چې ويل به
مې رب مې الله دی، رسول مې محمد دی؟"

زما هماغه محمدي وجدان راوېښ شو. زه پر ځان
ږغېدل:
"ايا زه کافر شوم؟ ايا زه هغه یاسمین ته بیا مخ وړېنکاره
کولی شم؟"

ما ته د مور، د وکیل، د احمد خبرې را يادې شوې.
وکیل به ويل: "يا محمده، د بدې خاتمې نه ځان ساته..."

ما خپل سر ته لاس ورکړ، هېڅ وینسته نه وو، یوازي
شرم، گناه، او پښېماني.
له زړه مې وپوښتل:
"ایا الله به ما وبخښي؟ ایا دا ټول گناهونه، دا ټول خیانتونه
به عفو شي؟"

خو بیا مې احساس وکړ... دا چې اوس ژاړم، دا چې
زاری کوم، شاید هماغه د بخښنې پیل وي.

د کلیسا له هغه توري تجربې وروسته، ما ځان غوندې یو
لرگی محسوساوه چې د زلزلو، طوفانونو، او اورونو له
منځه تېر شوی وي، خو اوس هم ولاړ وي، خو
سوځېدلی، ماتو شوی، بې روحه.

ما خپل سر ته لاس یووړ، لا هم وینستان مې نه وو... دا
خالي سر، لکه د شرم نښه، لکه د بغاوت نښانه، زما په
ټوله وجود نښتی و. خو همدلته، همداسې دردمن، ناچاره،
یوه خاطره زما ذهن ته راغله. یوه وړه، خو سپېڅلې

صحنه: زما د مدرسي استاد، يو ډېر زړور، ډېر ديندار،
ډېر مهربان انسان، به هميشه ويل:

< "بيا هم که انسان تر تورو تيارو تېر شي، خو که توبه
يې د زړه له گُرو وي، رب يې ببني. دا د الله ذات دی،
رب العالمين."

دا خبره لکه د باران څاڅکی زما وچ وجود ته ولوبدله.
ژر مي ځان راپورته کړ، د هوټل له کوټې ووتم، له خلکو
پټه د تشناب خواته منډه مي کړه. هلته مي خپل ټول بدن
پاک کړ، غُسل مي وکړ، او پخپله سينې باندې مي لاس
کښېښود، د زړه درزا مي اورېده. داسې درزا لکه له
شرمه چيغه وه.

"أستغفر الله ربي وأتوب إليه..."

دا جمله مي بيا بيا وويل، ژبه مي ونه ستري، شونډي مي
وچي شوي، خو زړه مي نه مايوسېده. كله مي چي غسل
پاي ته ورساوه، خپل تنكي بدن مي وچ كړ، جامي مي
بدلي كړي، يوه اوږده ساه مي واخيسته، او خپل مخ مي
هنداري ته ونيوه.

هله ما يو بل انسان وليد... نه هغه محمد، نه هغه
گناهكار، بلکې يو پرېشانه، خو راويښ شوی بنده.

سجاده مي واچوله، د توبي لمونځ مي وكړ. تندي مي
سجده ته داسي ولگاوه لكه ټوله نړۍ مي چي پرې
وزنېدلي وي. دا سجده اوږده وه، ځكه وه، خړې وه... خو
رڼا ته لاره وه.

له لمونځ وروسته مي د قرآن كريم جلد خلاص كړ، په
اوبنكو مي پاني لنډي شوي. هغه ايتونه مي تکرار كړل
چي پکې الله تعالى بښنه، مهرباني، او توبه ذکر كړي وه.

"قل يا عبادي الذين أسرفوا على أنفسهم لا تقنطوا من
رحمة الله..."

"ووايه! ای زما بندهگانو! هغوی چی پر حان ظلمونه
کړي دي، له الله د رحم نه مه ناهېده کړی!"

دا آیت زما د زړه دروازي پرانیستي. اوبنګې مې نه
تمېدې، خو دا وار د درد نه، د امید وي.

شپه ورو ورو تېرېده، او وخت داسې پرمخ روان و، لکه
یوه بلې نړۍ ته مې چې روان وي. ناڅاپه دروازه
وتکیده، وکیل و. دروازه چې خلاصه کړه، حېرانه یې
راته وکتل.

"محمده؟ دا ته یې؟ دا ولې دا حالت دی؟ څه شوي دي؟"

زه چوپ وم. د ده د سترگو تنده، زما له سکوت نه نور هم
لړزېدله. خو زه ورو ورو، له ساه سره، هر څه ورته

ووبلم. ما خپل ټول درد، گناه، کلیسا، توبه، او د خپل رب
در ته بېرته ورگرځېدل ورته بیان کړل.

وکیل یوازي چوپ و، نه یې سترگې روښانه وې، نه یې
خبرې شوې. خو کله مې چې وویل:
"زه اوس همدا شپه خپل وطن ته ځم... نور هلته زما ځای
نشته."

نو سمدلاسه یې تلیفون راواخیست، آنلاین یې ټکټ
واخیست. الوتکه د شپې ۱۱ بجې وه.

زه د سفر لپاره چمتو شوم، بېرته خپل زړه، خپل ایمان،
خپل ټول هویت سره یم روان شوم. مخکې له وخته مې
وکیل ته مخ و اړاوه، لاس مې ورته اوږد کړ، او د زړه له
کومې مې وویل:
"بېننه غواړم. زما له امله تا ډېر څه وگالل."

هغه هم سترگې راډکې کړې، هيڅ ونه ويل، يوازي يې ما
تر هوايي ډگره ورسولم.

په الوتکه کې چې کېناستم، آسمان ته مې وکتل، له شفافو
کرکيو مې د شپو ستوري، او د زړه تورتم وليد. ژړا مې
راووته، په ساه ساه مې دا دعا تکراروله:

"يا الله، ايا ته به ما بښي؟ ايا زه د بښنې وړ يم؟"

شپه تېره شوه، او سهار اذان وشو. الوتکه د افغانستان په
هوا د اذان له نغمو سره راکښته شوه. دا اذان، دا اواز، دا
وطن، لکه د مور آغوش، لکه د معشوقې غېږه، لکه د
رب دعوت.

يو ټکسي مې ونيو، ځان مې تر کوره ورساوه. اووه بجې
وې. دروازه مې ورو ورو وټکوله. دروازه چې خلاصه
شوه، کوچنی ورور مې احمد مخ ته راغی.

خو زما پر وړاندې یو بورنووونکی حقیقت ودرېد...

د هغه چپه لاس د بدن له نیمایي سره نه و.

د زړه نه مې د زلزلو غږ پورته شو. احمد مې حیران سترگو ته وکتل، ماشوم وو، خو خبرې یې د انسان روح وژني:

< "لالا... زما لاس بېرته راکړه... زه نور شوخي نه کوم، قسم خورم..."

زه ټکان شوم. ټوله دنیا را باندې چپه شوه. دا یوه خبره، دا یوه چیغه، دا یو ټپ... زما زړه ټوټه ټوټه کړ.

مور مې له کوره راغله، چیغه یې وکړه:

"محمدہ! تہ یی؟"

بیا یی منڊہ راوہ کړه، ما یی په غږن کې ونيوه، ما هم ځان ورته وغورځاوه. ژړا، بڅبننه، مینه، ټول په یوه شیبه کې سره ګډ شول.

ما چیغه کړه:

"موري، زه بښنه غواړم. زه نور د خپل رب نافرمانی نه کوم. زه به تا بیا هېڅکله خفه نه کړم."

یاسمین هم راووتله، مور یی هم ورسره وه. دا ننداره یی ولیده. یاسمین ژړل، خو له وجدان سره په کشمکش کې وه. غوښتل یی ما په غږن کې ونیسي، خو یو څه د شرم، د حیا، د زخم، د فاصله اجازه نه ورکوله.

زه ورته هم نه شوم کتلی. سر مې ټنکته و، او په ژړا ژړا مې وویل:

"بڅبننه غواړم... له ټولو..."

بيا مي مور ته مخ وړاوه:

"موري، دا احمد ته څه شوي؟ ولي لاس نه لري؟"

مور مي، چې سترگي يې له اوبنکو ډکې وې، ورو وويل:
"هغه ورځ، چې ته پرې غوسه شوې وې، ډېر سخت دي
وواهه. له هماغې ورځې يې لاس درد کاوه. کله چې
ډاکټر ته مو يووړ، هغه وويل: هډوکي يې تور شوي،
ماتي خو نه وو، خو سخت ضربه ليدلې و. ډېر کوبنښ
مو وکړ چې د لاس ژغورلو بله لاره پيدا شي، خو امکان
نه و... مجبور شو، لاس پرې شو. زما ماشوم، خوار،
معيوب شو..."

زه چوپ وم... خو له سترگو مي داسې اوبنکي بهېدې،
لکه هره قطره يې د احمد د لاس بدله وي.

د مور له خولي دا خبره واورېدم چې احمد بي لاسه شوی،
 نو يوازي يو شېبه پاتې وه چې زه بيهوشه شم. د سترگو
 رڼا رانه لاړه، ساه مې تنگه شوه، بدن مې سړېږي پيل
 شو، ځکه دا هم زما گناه وه. دا هم د هغه توري تېري
 شپې نتيجه وه چې ما پکې د گناه زهر خوړلي وو.

ما چيغې ووهلې، او له خپلو سترگو مې پرده پورته کړه،
 مور ته مې وکتل، خو ژبه مې چوپ وه. د زړه له کومې
 مې ژړا پيل کړه، داسې ژړا لکه د يو يتيم ماشوم چې د
 خپل مور جسد ته گوري.

مور مې حيرانه وه، ويل يې: "زويه، څه پيښه ده؟ ولي
 داسې بي خبرې راغلې؟ ولي داسې ژاړې؟"

ما سر تيت کړ، او لکه مجرم، لکه گنهگار، لکه څوک
 چې د خپل ځان سزا غواړي، ورته مې وويل:
 "موري... زويه دې گنهگار دی. ما د خپل رب نافرمانې
 کړې وه... ما د خپلې کورنۍ، د خپل پلار، ستا، احمد،

حتی د خپلې مینې یاسمین حق تلف کړی و... خو اوس
مې سترګې خلاصې شوي."

هغې په حیرت سره ما ته وکتل، لاس یې زما پر سر
کېښود، او یواځې دا یې وویل:
"خدای دې وبخښي زویه... که ریښتیا توبه کړې وي، نو
خدای ډیر مهربانه دی."

سبا ته مې د خپل وفات شوي پلار د قبر زیارت وکړ.
قسم دی، چې کله مې د هغه پر قبر سترګې ولګولې، زما
وجود درز درز شو. ما پلار ته وژړل، داسې وژړل لکه
ماشوم، او ویل مې: "پلار جانه، زه ښه غواړم. زه
پښېمان یم. ما ستا هغه زوی نه وم چې تا غوښتلو... خو
اوس غواړم هماغه شم!"

ټول کسان حیران وو، ځکه زه لکه یو بل محمد شوی وم.

اوس به مې هر لمانځه ته جماعت ته منډه وهله، شپې به مې د قرآن کریم په تلاوت تېرولې. د توبې لمونځونه، د سجدې زاری، د زړه له کومې دعاوې مې په شپه او ورځ روانې وې. یاسمین ته مې وویل: "ما ته لږ وخت راکه... زه غواړم دا مینه حلاله کړم. زه غواړم ستا د مینې حق ادا کړم. خو اول باید د خپل رب حق ادا کړم."

یوه میاشت تېره شوه. خو زما زړه لا هم زخمي و، وجدان مې لا هم اور و، ځکه ما احمد ته دا درد ورکړی و. کله به چې احمد را ته نژدې شو، سخت به مې په غېږ کې نیوه، ښکل به مې کړ، او سترګې به مې اوبښکې شوې. "احمد، بڅښنه وکړه، لا لا دې ډېر لوی ظلم درسره کړی... ته خو کوچنی وې، ته خو معصوم وې..."

یوه ورځ، کله چې د سهار لمونځ نیږدې و، د محمد مور د کوټې خواته لاړه خو زوی یې راوینس کړي. د کوټې

دروازه یې ورو خلاصه کړه. داخله چې شوه، نو یوه نازکه، خو خاصه خوشبویه فضاء یې پوزه ته ورسېده. کوټه نیمه تیاره وه، محمد پر خپل بستر پروت بنکارېده. هغې فکر وکړ چې شاید تشناب ته تللی وي، نو تم شوه، هماغلته کښېناسته.

خو څو شېبې وروسته، چې سترگې یې له یو څه روښانه شوي چاپېریال سره عادت شوي، محمد یې تر سترگو شو. هغه په سجده پروت و — نه بستر ته، بلکې د لمونځ پر مسله باندې، لکه یو څوک چې د خپل رب دربار ته د زړه ټول راز ویلی وي... خو هېڅ حرکت یې نه کاوه.

مور یې ورو، نرمه چیغې وکړه: "محمده...". خو ځواب نه و. بیا یې د زوی اوږه وښوروله، محمد لږ خوا ته ولوېد، بې حرکتې. هلته پوه شوه... هلته درد و، هلته د زړه نه ختمېدونکې سوځیدنه وه — زوی یې تللی و.

یوه چيغه يې وکړه. ژړا يې پورته شوه، لکه د غره چيغه.
 ټول کور پرې راټول شو. ژر دا خبره خپره شوه چې
 محمد، هغه خوان چې د نفس جهاد يې کړی و، د خپل
 خالق حضور ته په سجده کې رسېدلی و. یو شهید، یو
 توبه‌گار عاشق، یو مجاهد... نور نه و.

وروسته يې مور ته معلومه شوه چې هغه ښکلي بوی،
 کوم چې د کوتې د دروازي سره سم يې پوزه ته رسېدلی
 و — دا د محمد د روح عطر و، کوم چې د ملایکو په
 بدرگه آسمان ته ختلی و.

یاسمین، هغه نازولې خو ژور زخمي زړه لرونکې یاره،
 د محمد جسد ته راوړسېده. سترگې يې له اوبښکو ډکې
 وې. پر جسد يې حان و غورځاوه. ژړا يې پورته شوه، له
 سينه‌يي نعره راوتله. لوي لوي خاندي يې وهلي، داسې
 لکه د يتيم زړه چيغه.

غرمه شوه. ټول کلي خبر شو چې محمد، د توبې او رجوع نښه، د ريښتینې توبه کوونکي ژوند ننداره وکړه. الله جل جلاله ورته داسې مرگ ورکړ، چې د اولياؤ نښه يې لرله.

په جنازه کې گڼ خلک شامل وو. د خاورو اړولو پر مهال، يو تن د قرآن کریم له سورة الفجر نه دا مبارک آيتونه تلاوت کړل، داسې چې هر څوک يې د زړونو له تله اورېدل:

"يا أَيُّهَا النَّفْسُ الْمَطْمَئِنَّةُ، ارجعي الى ربك راضيةً مرضيةً، فادخلي في عبادي وادخلي جنتي."

د دې مبارکو آيتونو پښتو ژباړه داسې ده:

"اي ډاډمنې (او ارامه) نفسي!

خپل رب ته راوگرځه، داسې حال کې چې ته ترې خوښه
يې، او هغه له تا خوښ دی.
نو زما د بندګانو له ډلې سره ننوځه،
او زما جنت ته داخله شه."

(سورة الفجر، آيتونه ۲۷-۳۰)

دا آيتونه د مؤمنو روحونو د ستړي سفر تر پای د الله جل
جلاله د مهربانۍ يوه ژوره نښه ده.

هو... محمد، هغه لار ورکی خوان، بالاخره خپل رب ته
راستانه شو — راضي او مرضي. او رب يې، د خپلې
مهربانۍ په دروازه کې ورته وويل: "ننوځه زما جنت
ته."

لار ورکی خوان

په درنښت ستاسو کشر ورور
(ډاکټر : عتيق الله ژمن)

پاي

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library